

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ У ДЗЕРКАЛІ ЗМІ:

**За повідомленнями
друкованих та інтернет-ЗМІ, телебачення і радіомовлення
7 лютого 2014 р., п'ятниця**

ДРУКОВАНІ ВИДАННЯ

- Якщо буде узгоджений законопроект, відбудеться позачергова сесія** *Сергій Коваленко, "Голос України"*3
- Одразу після відкриття ранкового засідання народні депутати на пропозицію Голови Верховної Ради Володимира Рибачака без обговорення ухвалили постанови про календарний план проведення четвертої сесії Верховної Ради України сьомого скликання та постанову про порядок денний четвертої сесії Верховної Ради України сьомого скликання. «За» проголосували відповідно 235 та 237 народних депутатів.
- Вместе не навсегда** *Ольга Куришко, "КоммерсантЪ" (Украина)*.....5
- Вчера представители Партии регионов согласились подготовить совместный с оппозицией вариант законопроекта, который позволит вернуться к Конституции в редакции 2004 года. Принятие в первом чтении документа, предполагающего существенное ограничение полномочий президента в пользу парламента и правительства, запланировано на следующей неделе.
- «Попав» Арсен...** *Юлія Лучик, «День»*.....6
- Фокус уваги ЗМІ переключився на ситуацію в самій опозиції. На днях стало відомо про лист Юлії Тимошенко до фракції «Батьківщина». За інформацією окремих депутатів, Тимошенко звернулася до своїх соратників з вимогою покинути переговорний процес із владою, не брати участь у формуванні нового уряду та відмовитися від ідеї повернення Конституції 2004-го року.
- Петр Симоненко: «Евромайдан: обреченность на поражение»** *еженедельник «2000»*7
- Более двух месяцев Украина находится в состоянии глубокого и острого общественно-политического кризиса. Мы балансируем на грани безжалостной войны всех против всех, в которой не будет побед и победителей. Таким оказался итог борьбы украинских олигархических кланов, планомерно разрушавших нашу страну все последние годы, за власть и собственность.
- Леся Оробець: «Нову більшість у Раді допоможуть зібрати санкції Заходу»** *Наталія Лебідь, "Україна молода"*14
- Одна з найактивніших опозиціонерок — про небажання «регіоналів» бути відповідальними за початок громадянської війни, козири Путіна та «азарові» стайні нового Прем'єра.

ІНТЕРНЕТ-ЗМІ

Политреформа-2004: панацея или... Юрий Юрко, Обозреватель18

На фоне продолжающегося в Украине кризиса все большую популярность приобретают разговоры о политреформе. Точнее – о возврате к той редакции Конституции, которая действовала с 2006 по 2010 год, хотя и была принята ранее, в судьбоносном декабре 2004 года. Просто в документе находились "переходные положения", дающие ему солидную отсрочку по времени вступления в силу.

Юрій Стець: «Я впервые абсолютно не погоджусь з тезами листа Тимошенко» Павло Вуець, Главком21

Перші кроки щодо реанімації «Солідарності» були зроблені, ще минулого року влітку, коли партію очолив давній соратник Порошенка нардеп від «Батьківщини» Юрій Стець. Тоді він збирався поїздити по країні і провести ревізію того, що залишилось від партії. Зараз Стець говорить про перспективи «Солідарності» і її участі в можливих виборах не дуже охоче, як і про президентські амбіції Порошенка, бо, на його думку, ці питання в нинішній ситуації не на часі. Але відмічає, що з нинішніми рейтингами Порошенка говорити про його балотування в президенти доречно.

БЛОГИ

Вадим Колесніченко: «Осторожно! Иностранные агенты в Раде!» Pravda.com.ua26

Комитет по вопросам свободы слова и информации, возглавляемый оппозиционером Николаем Томенко, отклонил мой законопроект "Об организациях, которые получают финансирование из-за рубежа" N4041 от 28 января 2014 года.

Ігор Мірошніченко: «Кияни – не вівці. Опозиція не дасть втягнути столицю у сценарії влади!» Pravda.com.ua28

Палітра подій в країні настільки широка й динамічна, що актуальність дописів про деякі з них стрімко падає, проте хвиля прибріхувань та спекуляцій про останні події навколо так званого "засідання" нелегітимної Київради, змушує нині розставити всі крапки над "і".

ТЕЛЕБАЧЕННЯ І РАДІОМОВЛЕННЯ

Законопроект про внесення змін до Конституції можуть розглянути вже наступного тижня УТ-1, Новини29**Жодного законопроекту про зміни до Конституції в парламенті немає 24 канал, Новини.....30****Не домовилися 5 канал, Час новин.....31****У самій Верховній Раді було спокійніше, але найгарячіші питання депутати так само обійшли ТРК Україна32****З нульовим результатом Верховна Рада завершила перший пленарний тиждень нової сесії 1+1, ТСН.....33****Конституционная реформа по прежнему буксует Интер, Новости34**

Якщо буде узгоджений законопроект, відбудеться позачергова сесія
Сергій Коваленко, "Голос України"

Одразу після відкриття ранкового засідання народні депутати на пропозицію Голови Верховної Ради Володимира Рибак без обговорення ухвалили постанови про календарний план проведення четвертої сесії Верховної Ради України сьомого скликання та постанову про порядок денний четвертої сесії Верховної Ради України сьомого скликання. «За» проголосували відповідно 235 та 237 народних депутатів.

Наступним та останнім у плані роботи на четвер стояло питання створення Тимчасової спеціальної комісії Верховної Ради України з питань підготовки та узгодження законопроекту про внесення змін до Конституції України щодо повернення до парламентсько-президентської форми правління (проект народного депутата від фракції Партії регіонів Валерія Писаренка).

«Сьогодні дуже багато людей чекають, що Верховна Рада розгляне питання конституційної реформи. Я хочу доповісти народним депутатам, що на цю хвилину в парламенті не зареєстровано жодного конституційного законопроекту. А оскільки ми не маємо права обманювати очікування людей, то вноситься пропозиція про створення Тимчасової спеціальної комісії Верховної Ради України з питань підготовки та узгодження законопроекту про внесення змін до Конституції України щодо повернення до парламентсько-президентської форми правління», — сказав, звертаючись до народних депутатів, глава парламенту.

Володимир Рибак також зазначив, що ті переговори, які тривали декілька днів, результату не дали. До того ж він зауважив, що оскільки на сьогодні є конституційні пропозиції у фракції Компартії, в опозиційних фракцій та у фракції Партії регіонів, то доцільно створити спеціальну комісію за участю всіх політичних сил, представників Президента, фахівців з конституційного права, розробити узгоджений законопроект, щоб Верховна Рада могла ухвалити відповідне рішення. «Іншого шляху на сьогодні немає», — наголосив глава парламенту.

Під час обговорення автор проекту постанови, представник фракції Партії регіонів Валерій Писаренко зазначив, що створення конституційної комісії, по-перше, дасть змогу уникнути помилок, як це вже було у 2004 році, коли з порушенням процедури було внесено зміни до Конституції, та, по-друге, розробити такі зміни до Основного Закону, які будуть прийнятні суспільством. «Єдиний шлях для цього — це конституційна процедура, закріплена у розділі XIII Конституції України», — сказав він та додав, що конституційна процедура передбачає направлення розроблених змін на висновок до Конституційного Суду, далі ухвалення їх у сесійній залі спочатку 226 голосами, а вже на наступній сесії 300 голосами та підписання Президентом.

«Лише такий порядок внесення змін до Конституції дозволить нам вирішити ті завдання, які ставить перед нами українське суспільство», — зазначив В. Писаренко.

Лідер фракції ВО «Свобода» Олег Тягнибок, коментуючи, чому опозиція не зареєструвала жодного конституційного законопроекту, зазначив, що цього не зроблено, бо немає гарантії, що владна більшість такий законопроект підтримає. «А оскільки Регламент передбачає, що одне й те саме питання впродовж однієї сесії не може ставитися на голосування більш як раз, то немає сенсу вносити конституційне питання до зали тільки для того, щоб отримати негативне голосування, бо тоді наступного разу до нього можна буде повернутися тільки у вересні цього року», — наголосив він. Отже, вважає він, перш ніж вносити такий законопроект, потрібно досягти консенсусу на рівні всього парламенту.

Водночас лідер фракції ВО «Свобода» вважає, що без негайного ухвалення конституційної реформи подолати політичну кризу не вдасться. Крім того, О. Тягнибок наполягає на негайному звіті Генпрокурора та ухваленні закону про безумовну реабілітацію всіх учасників протестів.

Адам Мартинюк (Комуністична партія України (КПУ) зазначив, що сьогодні вже всім зрозуміло — в суспільстві назріла потреба конституційних змін, до того ж серйозних. Він зазначив, що в цьому напрямі нині працює Конституційна асамблея, є низка конституційних ініціатив від різних політичних сил та що вже сформувався чіткий консенсус, що змінювати Конституцію має саме Верховна Рада. «Проект кардинальних змін до Конституції, запропонованих фракцією комуністів, було опубліковано в газеті «Голос України», — зазначив А. Мартинюк та додав, що коли парламент хоче внести зміни до Основного Закону в законний спосіб, то без створення спеціальної комісії тут не обійтися.

Натомість Ірина Геращенко («УДАР») зазначила, що коли хочеш заговорити питання, то створи 350 комісій, як це вже було не раз і які нічого доброго не зробили. «Парламент нарешті має стати суб'єктом ухвалення рішень і не чекати, поки Президент повернеться з Сочі», — наголосила вона. Сьогодні, на її думку, Верховна Рада, по-перше, має ухвалити закон про повну і безумовну амністію політв'язнів, по-друге, якщо у нас некомпетентний Конституційний Суд, то парламент має переглянути та виправити його рішення, оскільки суд не мав жодного права перебирати на себе повноваження Верховної Ради та самостійно змінювати Конституцію.

«Ми не можемо нічого відтягувати, ніяких комісій створювати не потрібно, а вже сьогодні треба ухвалити рішення про повернення до Конституції 2004 року», — наголосила І. Геращенко.

Арсеній Яценюк, звертаючись до головуючого, зазначив, що декілька тисяч людей рухаються до Верховної Ради з вимогою прийняти нову Конституцію, яка ліквідує диктаторські повноваження Президента. «Ми підготували проект Конституції, яка відповідає вимогам, котрі ставить український народ, та критеріям, які ставить Венеціанська комісія. За нашим проектом Конституції Президент позбавляється диктаторських повноважень, а Верховна Рада призначає уряд, Генпрокурора, голову Служби безпеки і від імені народу України виступає як єдиний законодавчий орган», — заявив керівник фракції «Батьківщина».

Він також наголосив, що будь-які спроби затягувати цей процес, тобто створювати різні робочі групи та спеціальні комісії, призведуть тільки до ескалації конфлікту.

Позафракційний Олег Ляшко висловив думку, що створення Конституційної комісії тільки голосами фракцій Партії регіонів та комуністів ні до чого доброго не приведе, бо задля об'єднання суспільства такі рішення треба ухвалювати усім парламентським залом. «Заради об'єднання суспільства треба домовлятися, бо ухвалення рішення про створення Конституційної комісії 235 голосами — це демонстрація сили, проти якої вулиця продемонструє свою силу», — сказав О. Ляшко.

Підбиваючи підсумки обговорення, В. Рибак ще раз наголосив, що «на дану хвилину у Верховній Раді не зареєстровано жодного законопроекту про повернення до парламентсько-президентської форми правління». Тому коли лунають пропозиції, ставити такий законопроект на голосування, то поки що нічого ставити, додав він та оголосив півгодинну перерву, щоб разом з керівниками фракцій остаточно узгодити питання створення Конституційної комісії.

Після перерви В. Рибак повідомив, що більшість керівників фракцій погодилися з тим, що Конституційної комісії поки що створювати не будуть. «Опозиційні фракції не погодилися включити своїх представників до такої комісії», — сказав глава парламенту та повідомив, що замість цього керівники фракцій продовжать консультації щодо розробки узгодженого законопроекту про внесення змін до Конституції України. Він також повідомив, що оскільки наступного тижня за календарним планом народні депутати працюватимуть у комітетах та фракціях, то в разі досягнення згоди законопроект про внесення змін до Конституції можна буде розглянути під час позачергової сесії Верховної Ради.

«Наступного тижня позачергова сесія парламенту може бути зібрана у будь-який час», — сказав В. Рибак та попросив народних депутатів на цей час не залишати столицю.

Дослівно

Народний депутат Адам Мартинюк (КПУ):

«Проект кардинальних змін до Конституції, запропонованих фракцією комуністів, було опубліковано в газеті «Голос України».

Цитата

Позафракційний народний депутат Олег Ляшко:

«Заради об'єднання суспільства треба домовлятися, бо ухвалення рішення про створення Конституційної комісії 235 голосами — це демонстрація сили, проти якої вулиця продемонструє свою силу».

<http://www.golos.com.ua/Article.aspx?id=315579>

Вместе не навсегда

Ольга Куришко, "КоммерсантЪ" (Украина)

Вчера представители Партии регионов согласились подготовить совместный с оппозицией вариант законопроекта, который позволит вернуться к Конституции в редакции 2004 года. Принятие в первом чтении документа, предполагающего существенное ограничение полномочий президента в пользу парламента и правительства, запланировано на следующей неделе. Для этого в большинстве пообещали созвать внеочередную сессию и уже вчера согласились с рядом норм, предложенных меньшинством. Эксперты считают, что в ПР тянут время, а президент Виктор Янукович пока не готов лишиться полномочий.

К обсуждению главного для оппозиции вопроса — принятию законопроекта, который позволит вернуть действие Конституции 2004 года, председатель Верховной рады Владимир Рыбак подошел не сразу. В начале заседания парламент голосами депутатов Партии регионов (ПР) и Компартии утвердил календарный план и повестку дня сессии. "Сегодня очень много людей ждут, что Верховная рада рассмотрит вопрос конституционной реформы. Я хочу доложить народным депутатам, что в данную минуту такого законопроекта в парламенте нет", — сообщил спикер. Его слова возмутили представителей оппозиции.

— Как нет?! — закричал с места глава фракции "Батькивщина" Арсений Яценюк.

— Не "как нет", а так — нет! — заявил господин Рыбак и предложил создать временную специальную комиссию (ВСК) Рады, которая займется подготовкой законопроекта об изменении Конституции (относительно возврата к парламентско-президентской форме правления). Должность главы комиссии предложили народному депутату Руслану Князевичу ("Батькивщина"), однако в оппозиции отказались от создания ВСК. "Когда хочешь заговорить процесс, создай 150-ю комиссию в Верховной раде. Таких комиссий уже существует 50, и их КПД равен нулю!" — возмутилась народный депутат Ирина Геращенко (УДАР).

Когда обстановка в зале накалилась, Владимир Рыбак прервал заседание и пригласил лидеров фракций в свой кабинет. После переговоров в Партии регионов смягчили риторику. Если раньше представители большинства отвергали идею оппозиции об изменении Конституции и требовали создания ВСК, то вчера в ПР согласились разработать совместный текст законопроекта. "Есть вероятность, что придется принять решение — может, это будет во вторник, может, в среду, я не знаю, судя по готовности законопроекта — рассмотреть его на внеочередном заседании Верховной рады", — сказал господин Рыбак.

После заседания Арсений Яценюк рассказал журналистам о своих предложениях к законопроекту. Он напомнил, что в оппозиции настаивают на переходе к парламентско-президентской форме правления, что существенно ограничивает нынешние полномочия главы государства. "Президент (согласно проекту закона.—"Ъ") сможет ветировать законы и представлять интересы страны за границей. Президент перестает быть гарантом Конституции, так как он никогда за 20 лет не гарантировал Конституцию, а является гарантом территориальной целостности и суверенитета Украины", — сообщил господин Яценюк. Главу государства также предлагается лишить права останавливать акты Кабинета министров.

В оппозиции хотят наделить Верховную раду правом увольнять и назначать членов правительства, генерального прокурора и главу Службы безопасности Украины, тогда как президент сможет только вносить в Раду их кандидатуры. "Но такое представление

осуществляется на основании решения парламентских фракций, то есть фактически мы выходим на модель, которая существует в Польше", — отметил Арсений Яценюк.

Согласно действующей Конституции, президент по своему усмотрению подает в парламент кандидатуру премьер-министра, а других членов правительства назначает и увольняет своими указами. Кроме того, глава государства подает в Раду кандидатуру генерального прокурора и назначает главу СБУ.

Во фракции "Батьківщина" решили дополнить Конституцию 2004 года новыми нормами. Среди предложений оппозиции, в частности, ликвидация государственных администраций на местах. "Мы считаем, что вместо них депутаты местных советов должны сформировать исполнительные комитеты", — объяснил Арсений Яценюк. Авторы законопроекта также предлагают изменить принцип формирования Конституционного суда (КС). "Если сейчас КС подотчетен Виктору Януковичу, поскольку он контролирует треть состава суда, то по нашему проекту КС формируется 50/50 — съездом судей и Верховной радой", — подчеркнул господин Яценюк.

Глава фракции Партии регионов Александр Ефремов сообщил, что представители ПР будут участвовать в разработке новой редакции Конституции. "Тот вариант, который будет согласован, — мы за него, безусловно, будем голосовать. Мы видим такой путь: чтобы в сентябре мы все-таки привели основной закон государства в ту норму, которая сегодня соответствует нашему обществу", — сказал он. Как выяснил "Ъ", в Партии регионов уже вчера были готовы поддержать некоторые нормы, которые предложили в оппозиции. "Следует больше полномочий отдать регионам — чтобы не было концентрации власти в Киеве, когда за одно кресло идет война, а все остальные ничего не делают. А идея ликвидации областных государственных администраций вообще принадлежит нам. Это мы предлагали создать исполкомы при советах", — рассказал "Ъ" господин Ефремов. Остальные нормы будут согласованы с оппозицией в ходе переговоров, заверил он.

Виктор Янукович вчера вечером обсудил вопрос изменения Конституции с заместителем государственного секретаря США Викторией Нуланд. "Президент подчеркнул, что является сторонником скорейшего проведения конституционной реформы с соблюдением всех необходимых процедур", — сообщили по итогам встречи в пресс-службе главы государства.

Эксперты считают, что смягчив риторику в отношении изменения Конституции, президент пытается выиграть время. "Это не значит, что Виктор Янукович готов к парламентско-президентской республике, сейчас он и Партия регионов начали маневры — переговоры, согласования норм. Дело в том, что, кроме Запада, оппозиции и частично России, конституционная реформа выгодна представителям крупного капитала — так олигархи, в том числе из ПР, смогут влиять на государственную политику. Так что президентская вертикаль выигрывает время и держит оборону", — объяснил "Ъ" директор Института глобальных стратегий Вадим Карасев.

<http://www.kommersant.ua/doc/2400848>

«Попав» Арсен...

Юлія Лучик, «День»

Парламент передчасно завершив пленарний тиждень. «Рада збереться, коли буде готовий проект змін до Конституції», — сказав спікер Володимир Рибак і заклав четвергове засідання. Компроміс знову не знайдено: парламентська меншість вимагає негайного повернення Конституції 2004-го року, а регіонали на словах переконують, що хоч зараз ладні проголосувати за створення Комісії щодо зміни Основного Закону. Утім ні перші, ні другі йти на поступки одне одному не готові. Принаймні поки що.

Тим часом фокус уваги ЗМІ переключився на ситуацію в самій опозиції. На днях стало відомо про лист Юлії Тимошенко до фракції «Батьківщина». За інформацією окремих депутатів, Тимошенко звернулася до своїх соратників з вимогою покинути переговорний процес із

владою, не брати участь у формуванні нового уряду та відмовитися від ідеї повернення Конституції 2004-го року.

У самій «Батьківщині» цю інформацію коментують не надто охоче. Версії опитаних «Днем» народних обранців часто-густо суперечили одна одній. Коментарі варіювалися від цілковитого заперечення існування самого листа і аж до різких заяв про «неадекватну оцінку ситуації» Юлією Тимошенко.

Утім, як діляться не під запис окремі опозиціонери, Арсенія Яценюка після цього листа позбавили монопольного права на проведення перемовин із владою. «Його напарником став Олександр Турчинов», — кажуть співрозмовники.

«Це — одна з конспірологічних теорій на абсолютно рівному місці, — заперечує «Дню» близький соратник Яценюка з часів «Фронту Змін», народний депутат від «Батьківщини» Андрій Пишний. — Працює команда. Попри всі чутки наша позиція є злагодженою, чіткою та незмінною».

Депутати від «Батьківщини» у приватних розмовах діляться, що офіційно підтримувати позицію Тимошенко ніхто з фракції не буде. «Ми не самогубці, — каже один із депутатів-мажоритарників від «Батьківщини». — Юлія Володимирівна переоцінює можливості опозиції. Тим більше, зараз її позиція тотожна планам Януковича». «Якщо ми її підтримаємо, нас люди не зрозуміють», — зітхає депутат.

Тим часом Арсеній Яценюк фактично стоїть на роздоріжжі. Із одного боку, є вимога Тимошенко і загроза усунення від керівництва «Батьківщиною» за умови її невиконання. З іншого — є Майдан, спільна позиція опозиції, перманентне падіння власного рейтингу і поки примарна перспектива отримати крісло прем'єра.

Здавати назад Арсенію Яценюку нікуди — «Фронту Змін» уже не існує, а його колишні соратники нині намагаються створити власні політичні проекти. «Проблема була на самому початку, коли замість об'єднання ми отримали поглинання «Батьківщиною» «Фронту Змін», — розповідає «Дню» народний депутат від фракції «Батьківщина», экс-фронтвик Володимир Полочанінов. — Об'єднати ці дві різні за своєю суттю політичні сили не вдалося. «Батьківщина» і Партія регіонів будувалися на одних і тих же засадах. При цьому між собою в країні конкурували представники Дніпропетровська та Донецька. «Фронт Змін» же будувався на інших засадах — знизу вгору, а не зверху вниз, як ПР та «Батьківщина». Такі сили і потрібні зараз Україні. Останні події засвідчили, що «УДАР», «Свобода», «Батьківщина» та Партія регіонів вже не влаштовують людей. Майбутнє — за політичними силами з низовою системою зв'язків. «Фронт Змін» був саме таким». «Стає очевидним, що Яценюк зробив хибний вибір. Але це його право», — додає Полочанінов.

Багато колишніх членів «Фронту Змін» у розмові з «Днем» засвідчили, що Арсеній Яценюк практично обміняв свою партію на посаду формального лідера «Батьківщини». Цей вчинок, прогнозують експерти, може зіграти з Яценюком злий жарт: не виключено, що зовсім скоро Арсенію Петровичу доведеться починати свою політичну кар'єру з нуля. Утім, як-то кажуть, двічі в одну річку не ввійдеш. Як написала у своєму Facebook головний редактор «Дня» Лариса Івшина: «Попав» Арсен... Класичний випадок — не роби того (і з тим!) у що не віриш».

<http://www.day.kiev.ua/uk/article/podrobici/popav-arsen>

Петр Симоненко: «Евромайдан: обреченность на поражение» еженедельник «2000»

Более двух месяцев Украина находится в состоянии глубокого и острого общественно-политического кризиса. Мы балансируем на грани безжалостной войны всех против всех, в которой не будет побед и победителей. Таким оказался итог борьбы украинских олигархических кланов, планомерно разрушавших нашу страну все последние годы, за власть и собственность.

Украинский олигархат и международный капитал ведут постоянную информационную войну против украинского народа. Через подконтрольные СМИ они целенаправленно

взрачивали в общественном сознании ксенофобию и нетерпимость. Крупный капитал оказывал мощную поддержку ультраправым неонацистским и неофашистским группировкам. Олигархический режим чинил препятствия для свободного волеизъявления граждан. Мантрами про демократию скрывал тотальные фальсификации выборов на всех уровнях. Блокировал любые попытки демократическим путем, через референдум определить курс развития страны.

В итоге враждующие олигархические кланы сумели направить энергию народного протеста в разрушительное русло гражданского противостояния. Под угрозой оказались не только стабильность национальной экономики и гражданский мир, но и суверенитет, территориальная целостность украинского государства.

Объективные предпосылки социального взрыва

Разномастные политики и эксперты ведут дискуссии о предпосылках волны протестов, охвативших Украину. С точки зрения коммунистов, ситуация очевидна: олигархо-монополистический капитализм в Украине исчерпал себя. Никакие смены политических вождей и олигархических элит, проводимые в условиях фасадной буржуазной демократии, не могут гарантировать будущего для нашей страны. Все эти «театральные» перестановки сведутся лишь к очередной волне передела собственности.

По всем признакам олигархический режим оказался конечным пунктом, «венцом эволюции» капитализма в Украине.

В национальной экономике оформилось безраздельное доминирование крупного сырьевого и ростовщического капитала. Государственная политика превратилась в банальное перераспределение и «распил» бюджетных средств между олигархическими кланами. Правительство щедрой рукой раздавало олигархам кредиты и льготы, брало на себя обязательства по их займам перед иностранными банками. Тендеры на госзакупки превратились в «кормушку» для бизнеса. На приватизационных аукционах, выписанных под одного участника, за копейки распродавались остатки госсобственности. В пользу олигархов начали изыматься средства из бюджетов территориальных громад. Средств и возможностей для развития у отечественной экономики просто не осталось.

Закономерным итогом засилья олигархов стала очередная волна экономического кризиса. Начались масштабные остановки предприятий машиностроения, металлургической, химической, легкой и пищевой промышленности. Реальный сектор отечественной экономики вновь отброшен на уровень 2004 г. Опять появились «трехдневные» рабочие недели, сократились трудовые доходы, выросла безработица, стала накапливаться задолженность по зарплатам. Трудящиеся вновь вынуждены не жить, а выживать.

Под сурдинку разговоров о преодолении кризиса и новой «волне» либеральных преобразований олигархический режим развернул широкомасштабное наступление на социальные права.

Так называемые социальные реформы ухудшили положение всех без исключения трудящихся классов. Пенсионная «реформа», повышение цен и тарифов, урезание социальных выплат малообеспеченным и социально незащищенным категориям граждан — все это подавалось как оправданный «антикризисный шаг».

Одновременно режим взялся за демонтаж остатков социальной инфраструктуры, сохранившейся в Украине со времен СССР. Медицинская и образовательная «реформы» свелись к реорганизации, а фактически к сворачиванию системы государственного бесплатного образования и здравоохранения. Многие граждане теперь отрезаны от важнейших социальных услуг.

При этом режим лишил украинских трудящихся даже шансов бороться и отстаивать свои права. Тотальная коррупция окончательно разъела и разрушила судебную систему и правоохранные органы. Дать отпор посягательствам олигархического рейдера с помощью милиции, добиться справедливого наказания для высокопоставленного нарушителя или оспорить решение чиновника в подконтрольном суде стало невозможным. Особенно сильно это проявилось на местном уровне. Трудящиеся были низведены до состояния крепостных,

вынужденных терпеть беспредел милиции, сносить безнаказанность «мажоров» и бесчинства контролирующих органов.

Стремясь хоть как-то легализовать свое «правление» и компенсировать общественное недовольство, режим традиционно стал заигрывать с Западом. За счет подписания Соглашения об ассоциации с ЕС власть и олигархи рассчитывали достичь нескольких выгод. Получить от западных покровителей «прощение всех грехов» и право на сверхэксплуатацию трудящихся. А вместе с тем — гарантировать сохранность своих капиталов, выдвинутых из украинской экономики и спрятанных в западных офшорах. Именно поэтому власть и олигархическая оппозиция развернули масштабную пропагандистскую кампанию в поддержку т. н. евровыбора.

Навязывается мысль, что единственная задача момента — достижение европейских норм, критериев и стандартов. У граждан формировались и поддерживались запредельные «евро-оптимистические» ожидания: «еврозарплаты», «европенсии», «еврообразование», «евромедицина» — набор этих идеологических клише кочевал из одного выступления президента и правительственных чиновников в другое. Разрушение же социальных гарантий, уничтожение отечественного образования и медицины объяснялись одним — так в Европе.

Но никто из европропагандистов не удосужился предъявить обществу реалистичный прогноз последствий ассоциации с ЕС для украинской экономики. Вопросы будущего стратегических секторов промышленности (авиа-, ракетно-, судо-, машиностроения, сельского хозяйства) даже не обсуждались. Утаивалась информация об истинном положении дел в европейской экономике. За бортом дискуссий осталось обсуждение проблем ЕС, ситуации в т. н. периферийных странах Европы (Греции, Португалии, Испании, странах Восточной Европы и республиках Прибалтики) и положения трудящихся в этих странах.

Внешняя и внутренняя политика Украины были подчинены единственной цели — угодить Брюсселю. Сотрудничество с другими стратегическими партнерами Украины сворачивалось. Отношения с Российской Федерацией, как и при Ющенко, и вовсе скатились до уровня «холодной войны». Несмотря на прямые потери для экономики, враждебность нагнеталась олигархическими СМИ и прозападными экспертами.

«Европейский выбор» Украины и нагнетание конфликта в украинско-российских отношениях были выгодны в первую очередь Западу. Расчет США и их европейских союзников понятен.

Во-первых, не допустить появления мощного альтернативного экономического центра за счет срыва возрождения единого экономического на постсоветском пространстве.

Во-вторых, затормозить начавшийся процесс перевооружения российской армии путем разрыва кооперационных цепочек между российскими и украинскими предприятиями ВПК.

В-третьих, уничтожить потенциал для новой индустриализации Украины с целью превращения нашей страны в полноценного игрока на мировой арене. Ведь в случае включения Украины в европейское пространство и разрыва связей с Россией у высокотехнологичных секторов украинской промышленности просто не окажется рынков сбыта. Судьба украинской индустрии будет окончательно решена. Как это произошло с промышленностью стран Прибалтики и Восточной Европы.

Наконец, украинская «евроинтеграция» имеет для брюссельской бюрократии важный внутренний политический эффект. Сейчас в европейских странах усиливается евроскептицизм и центробежные тенденции. Растет популярность правых политических сил — консерваторов и националистов. В этом смысле «евровыбор» Украины должен был стать символом успешности и перспективности ЕС в его нынешнем формате.

Было ясно и то, что Запад будет пытаться достичь своих целей любыми путями. Если Украину не удастся «втащить в ассоциацию» дипломатическим шантажом и политическим давлением, в ход пойдут другие методы. Ведь провоцирование гражданского конфликта, паралича власти и глубокого гражданского раскола также позволят достичь намеченных целей. Стоит ли удивляться, что Запад столь активно включился во внутриукраинский конфликт на стороне оппозиционных радикалов.

Понимая это, Компартия инициировала проведение Всеукраинского референдума, чтобы люди имели возможность через демократическую процедуру народного волеизъявления свободно и открыто решить, когда, с кем и в какие союзы Украине вступать. Европейская партия «оппозиционера» Катеринчука засыпала суды исками о запрете референдума. А власть через подконтрольные суды штамповала решения, запрещающие проводить референдум. Таким образом власть и т. н. оппозиция совместными усилиями заткнули народу рот. В череде кровавых событий про Катеринчука подзабыли — на сцену вышли иные «герои». Но кровь, пролившаяся на мостовых Киева, и на его руках.

Несостоятельная антинародная социально-экономическая политика олигархического режима, игнорирование базовых прав и свобод граждан, откровенный волонтаризм во внешней политике спровоцировали мощный социальный взрыв.

Отказ от соглашения об ассоциации стал тем маленьким камешком, который вызвал сход лавины долго копившегося раздражения и социального недовольства. Этот шаг власти (хоть и наиболее рациональный за все время правления) лишил многих поверивших в евромиф иллюзорной надежды и вывел массы на улицы. Начался евромайдан. Но даже этот протестный взрыв украинские олигархи и их западные покровители сумели подчинить решению собственных задач и направить в нужное им русло.

Евромайдан как технология

коммунистов в ВР Евромайдан с самого начал был обречен на крах. Сотканный из противоречий и иллюзий, ставящий недостижимые цели, он идеально подходил в качестве инструмента в руках олигархов. Достаточно обратить внимание на мотивы, которые двигали участниками гражданско-политического конфликта. Основной движущей силой «революционных» событий были простые люди, которые потеряли в капиталистической Украине возможность жить по-человечески. Это рабочие, потерявшие работу и надежду ее найти. Молодежь, лишенная перспективы. Интеллигенция, недовольная катастрофическим падением культурного уровня. Граждане, возмущенные несправедливостью, беззаконием, коррупцией и разгулом зарвавшихся новых хозяев и прожигателей жизни, наглостью режима, направо и налево торгующего народным суверенитетом.

И тем не менее во главе протеста оказались политические силы, которые являются соучастниками крупного капитала и виновниками того ужасающего положения, в котором оказалась наша страна. В этом и состоит основное противоречие, ставшее причиной поражения бунтующих народных масс.

Протест, выплеснувшийся на улицу зимой 2014 г., по сути имел социалистическую повестку — потому что разрешить все эти острые проблемы возможно только в рамках социалистической революции. Понимая это, крупный капитал сделал все, чтобы увести массы от этого совершенно очевидного вывода. Недовольной общественности были подкинута ложные цели, и она их приняла, не распознав тотальной лжи, которой пичкала людей олигархическая пропаганда.

Два кита, на которых зиждется т. н. демократический миф — евроинтеграция и буржуазный парламентаризм, не выдерживают никакой критики. Европа (в представлениях простых украинцев — современная еврокоммунистическая утопия) на самом деле — это мир, в котором финансовые спекулянты разоряют целые страны и регионы. Это место, где простые рабочие, продавшие свой труд в кредит на десятки лет вперед, лишаются последних средств к существованию.

Экономический упадок и возрождение право-экстремистских течений — вот что видит сегодня в Европе непредубежденный наблюдатель. Но вышедшие на евромайдан люди не распознали этой подмены. Украинское общество проснулось, но спросонья не смогло понять, кто же на самом деле его враг. И за это вся страна будет вынуждена заплатить дорогую цену.

Бунтующие граждане оказались между молотом и наковальней правящего режима и опальных олигархов, решивших использовать энергию масс для устройства очередного «революционного» передела.

Старая национал-буржуазная оппозиционная тройка — «Батькивщина», «УДАР» и даже фашиствующая «Свобода» — оказалась плохим поводом для бунтующей улицы. Они слишком тесно связаны с режимом и олигархией, слишком враждебно и пренебрежительно относятся к людям, на которых опираются, преследуя свои цели. Спрятать это невозможно.

Протест по расписанию — выступление перед толпой, ужин в ресторане, а потом, по настроению, пьяный дебош — это не то, чего хотели протестующие. Поэтому в качестве «новых лидеров» им были предложены правые радикалы, неонацисты, которые уже не таились, заискивая перед западными спонсорами. После того как несостоятельность национал-либеральной иллюзии стала очевидной капитал сделал новую попытку завернуть социалистический по сути протест в обертку т. н. национальной революции.

Неонацисты оказались наиболее эффективным орудием контроля над бунтующей толпой. По сути евромайдан находится в двойном оцеплении — «Беркута» и нацистов. Именно нацисты, которые силой не дают протестующим отклониться от навязанной капиталом повестки, — главная угроза для тех демократических требований, которые все слабее звучат на майдане. Т. о. народный протест стал составной частью в технологии олигархического переворота.

Многие «эксперты» пытаются навязать нам мысль о хаотичности происходящего. Но это далеко не так. На данном этапе евромайдан — это технология, которая уже неоднократно в виде «цветных революций» использовалась для разрушения законности и стабильности во многих странах.

Конечной целью этой технологии, которую не осознают участники протеста, является не удовлетворение их политических, социальных, экономических интересов, а подрыв украинской суверенной государственности, разорение и уничтожение национального экономического потенциала и перераспределение национальных ресурсов в пользу транснационального, в первую очередь евроатлантического капитала.

Первым симптомом, указывающим на технологичность нынешней протестной волны, стало участие в организации массовых акций всего спектра т. н. негосударственных общественных организаций. Практически все НГО давно содержатся западными правительствами и глобальным капиталом. Нельзя скрыть тот факт, что представители т. н. автомайдана неоднократно встречались с членами дипмиссии США в Украине и получали от американских дипломатов заверения в готовности предоставить автомайдану всю необходимую политическую и юридическую поддержку.

На первом этапе НГО сыграли роль «идеологов» протеста: тиражировались «нужные» новости, навязывалась повестка и информационные поводы для радикализации протестных настроений.

Эти «интеллектуальные» сообщества стали источником генерирования сценариев «войны до последнего патрона». Именно поэтому попытка законодательно ограничить их деятельность на территории Украины вызвала истеричную реакцию прозападных политиков и т. н. экспертов.

Отличительной особенностью стало также использование технологии создания сетевых сообществ (прежде всего Фейсбук) для воздействия на массовое сознание молодежи и интеллигенции. При практически полном отсутствии активности государства в этой сфере социальные сети стали абсолютно неконтролируемым ресурсом пропаганды и провокаций, которые только выглядят спонтанными проявлениями социального протеста.

Не менее показательна позиция церквей западного обряда и отдельных украинских «раскольнических» церквей, представители которых неоднократно выступали с провокационными заявлениями. Они пробуждали в своих прихожанах и «освящали» стремление к неповиновению властям, усиление ксенофобских настроений и препятствовали началу политического диалога в стране. Представители западных церквей и «раскольнических» организаций неоднократно позволяли себе призывы к началу вооруженного конфликта и эскалации насилия.

Включение церковных иерархов в гражданский конфликт на одной из сторон привел к радикализации противостояния, придав событиям видимости «священной войны».

Основную же скрипку в протестной среде играют неонацистские и националистические организации. Флаг ксенофобии и русофобии был поднят над евромайdanом в первые же дни. Представители всех других политических течений были насильно вытеснены за пределы протеста и провозглашены врагами, агентами режима. Т. о. протестующие лишились права свободного самоопределения и влияния на характер протеста и требований к властям.

На первом этапе — анархический, на втором — национал-либеральный, на третьем — национал-экстремистский майдан ни на йоту не сдвинулся в политических требованиях. «Евроинтеграция — здесь и сейчас». «Свержение власти — немедленно». «Прощение для боевиков — навсегда». Это ли не доказательство технологии?

Именно профашистские и националистические организации стали поставщиками боевиков, чьими руками мирный протест был превращен в массовые беспорядки. Теперь эти «боевики» фактически установили свой диктат над умеренными оппозиционными лидерами, диктуя повестку дальнейшего разрушения украинской государственности и предопределяя фашизацию протестных настроений.

Украинская национал-либеральная оппозиция уже не у дел. Ни Кличко, ни Яценюк, ни Тягнибок не признаются в качестве лидеров протеста. Сегодня этим политикам приходится подыгрывать горлающим из майданной толпы экстремистам, которые выполняют указы рвущихся к власти олигархических кланов и их иностранных покровителей.

То, что майданная технология направлена против украинской суверенной государственности, не вызывает никаких сомнений. Вояжи «десантов с майдана» для силовых захватов госадминистраций, провозглашение «народных рад», блокирование работы судов, министерств, ведомств, призывы к срыву налоговых поступлений и выплат заработной платы — таков инструментарий сторонников «нового украинского порядка».

В результате уличных волнений в Украине разрушается система власти, не действуют законы, все решает грубое насилие. На передний план выдвигаются «новые лидеры» с темным прошлым, которым не привыкать ловить рыбу в мутной воде. Возможно ли в таких условиях провести демократические выборы, пусть даже и в понимании лицемерящих либералов? Нет. И это путь к установлению нового олигархического порядка. Будет он обличен в парламентско-президентскую или любую иную одежду — не важно.

Усилиями т. н. НГО и неонационалистических формирований актуализировалась тема раскола страны. Критикуя «сверхцентрализацию», демагоги и провокаторы на самом деле говорят не о развитии самоуправления, а о снятии ограничений для местных полукриминальных кланов, грабящих громады. Именно с подачи неонацистских экстремистов в стране начали формироваться параллельные структуры власти, военизированные «народные дружины», которые легко направят свое насилие против простых граждан.

Украина в период нефеодалной раздробленности, Украина, которая не сможет сопротивляться разграблению, — это именно то, что необходимо агонизирующему глобальному капитализму.

Разворачивающийся в Украине сценарий происходит при полном содействии и поддержке западных политиков. Посещения евромайdanа представителями госдепартамента США, европарламентариями вдохновили оппозиционных лидеров на эскалацию противостояния. Западные политики все чаще говорят о необходимости примирения. Но это означает только то, что «процесс уже пошел»: позиции государственной власти ослаблены, боевики вышли на господствующие высоты, экономика Украины дестабилизирована и зависима от благоволения кредиторов, демонстрирующих готовность «поддержать» Украину. Хотя совсем недавно им этого «бедность не позволяла».

Кризис и позиция коммунистов

Коммунисты Украины сделали все возможное, чтобы предотвратить новый олигархический переворот, который отбросит украинское общество далеко назад. Даже не имея

возможности пробиться через экстремистское оцепление, КПУ прилагала все усилия, чтобы предотвратить кровавую баню, которую олигархические кукловоды приготовили для Украины.

Мы не являемся союзниками правящего режима, как это пытаются преподнести наши противники. Но в данной ситуации провокаторы, топчущие украинскую государственность и закон, для нас являются большими врагами. Наблюдать за тем, как на волне народных выступлений поднимает голову неонацизм, КПУ не будет никогда. Мы никогда не окажемся по одну сторону с неонацистами. И принятие в парламенте антифашистских законов указывает — мы своего добились, сотрудничество с Партией регионов было оправданным.

То, что майдан не стал местом для открытой политической дискуссии, для кристаллизации истинной, социалистической повестки общественных преобразований, совершенно не означает, что эта повестка отброшена.

Зимние волнения — только первая фаза украинского пробуждения. Наконец дан ответ на вопрос, который уже давно мучит украинских социологов, а именно: готовы ли граждане к массовым выступлениям против режима, попирающего их права? Речь идет не только о количестве людей, вышедших на улицу, но и о том, что общество в большинстве своем поддержало открытую и активную форму протеста и борьбы. В Украине стало намного меньше людей, стремящихся к взаимопониманию любой ценой.

Да, националистический майдан расколол нашу страну. Но точно так же страну воссоздаст майдан социалистический. Это именно та повестка дня, которая в отличие от «национальной революции» может стать объединяющей для всех трудящихся во всех регионах.

В основе народного возмущения лежит неудовлетворенность рабским и незащищенным положением в политике, в труде, в повседневной жизни. Решить эти вопросы в рамках рынка и капитализма нельзя. Виноваты не украинские политики: яценюки, клички, азаровы и иже с ними. Они обречены быть политиками и наемниками олигархов. И те, кто придет за ними, будут творить то же самое. Даже хуже, если это будут неонацисты. Это политика со множеством лиц и одной гнилой сутью.

Чем бы ни закончились нынешние выступления, они ничего существенно не изменят. Если победит националистическая оппозиция, которая цинично использует народное возмущение, это приведет к олигархической оккупации уже парламентско-президентской республики и удорожанию жизни для трудящихся. Потому что смысл экономической политики — брать под нужды крупного капитала кредиты у МВФ, пока это возможно, а потом переложить весь груз на население.

Если евромайдан окончится крахом, олигархи «партии власти» сохранят свое влияние и продолжат брать кредиты по всему миру — в России, Китае, США. И это опять приведет к удорожанию жизни. Та же ситуация в результате «компромисса».

Коммунисты понимают трудящихся, вышедших на улицу, но призывают избавиться от иллюзий и не позволять использовать себя для игрив крупного капитала.

Сейчас много говорят об изменении системы. И это совершенно правильно. Но если буржуазия во власти и оппозиции рассматривает это как изменения в составе и рассадке украинского олигархата, то КПУ говорит о смене системы в истинном значении слова. Зная о неминуемости социалистического поворота, партия непрерывно работает над программой социалистических преобразований. Однако уже сейчас КПУ будет предпринимать усилия по созданию условий для успешного осуществления действительно народной революции — революции, совершенной народом и в интересах народа.

В области защиты прав народа КПУ будет настаивать на сломе репрессивной силовой системы, которая включает не только полулегальные спецподразделения, но и теневую, коррупционную деятельность силовиков и подчиненных олигархам судов. В частности, КПУ выступает с инициативой ввести в законодательство положение об уголовной ответственности за принуждение сотрудников правоохранительных органов к выполнению противоправных действий, а не просто прикрываться положениями парализованной буржуазной конституции.

КПУ предлагает перейти и к прямым выборам судей населением.

В области укрепления статуса народа как единственного источника власти дополнить законодательство о референдуме законом о плебисцитах — консультативных референдумах с упрощенной процедурой проведения. Для коммунистов плебисциты и референдумы — это не популистские заигрывания с толпой, а инструмент классового и политического образования народных масс. Чем больше плебисцитов, тем больше дискуссий и обсуждения острых вопросов. Больше желания разобраться в истинной подоплеке происходящего. Активные, сознательные и ответственные граждане, не дающие себя обмануть, — вот кто является настоящими союзниками коммунистов.

В экономической сфере необходимо вывести страну из кредитной «петли» и перейти к реализации политики принудительного реинвестирования и развития государственного сектора, в первую очередь в отношении стратегически важных отраслей. Ситуацию вымывания средств из отраслей и их вывода из страны надо немедленно исправлять. Пора прекратить занимать деньги — следует перехватывать их на пути в офшоры.

В политическом смысле, учитывая план олигархического переворота, для КПУ важно сохранить свое влияние в политической жизни страны. Усилиями экспертов продвигается тезис о ключевом значении распределения властных полномочий между исполнительной и законодательной властью, находящейся под контролем олигархии. На данном этапе для коммунистов это досужие размышления. Главное не распределение полномочий, а прозрачная и легитимная процедура формирования органов власти. Мы ожидаем, что крупный капитал предпримет попытку изменения системы выборов в поисках способа усилить мажоритарную, коррумпированную составляющую.

Как и прежде, коммунисты будут отстаивать сохранение пропорциональной системы выборов.

В условиях господства олигархии в ходе реформы политической и конституционной системы для коммунистов также принципиально важно:

- сохранить законодательную функцию исключительно за ВР;
- не допустить упрощения процедуры роспуска парламента;
- исключить коррупционную мажоритарную составляющую;
- не допустить усиления административно-судебного давления на депутатов.

На этих основаниях мы готовы идти на компромиссы. В условиях капитализма это не имеет принципиального значения. Ведь все это суть прикрытие для олигархического сговора и не имеет никакого отношения к народовластию. Но, даже вступая в переговоры по вопросам конституционных преобразований, КПУ будет настойчиво предлагать отказаться от президентской формы правления, которая является инструментом установления крайней формы диктатуры олигархии. Именно в этом — наряду с усилением возможностей громад — мы видим условия для перехода к советской, социалистической форме народовластия.

Вопреки усилиям антикоммунистов, «под шумок» воюющих с памятниками Ленину, Коммунистическая партия остается боевым отрядом социалистической революции.

Будем работать с людьми над решением их проблем. Искать надежных политических и общественных партнеров. Выстраивать действенные организационные структуры, способные предотвратить провокации, — это именно то, на чем будет сосредоточена работа КПУ.

<http://2000.net.ua/2000/forum/mnenie/97518>

Леся Оробець: «Нову більшість у Раді допоможуть зібрати санкції Заходу» Наталія Лебідь, "Україна молода"

Одна з найактивніших опозиціонерок — про небажання «регіоналів» бути відповідальними за початок громадянської війни, козирі Путіна та «азарові» стайні нового Прем'єра.

Леся Оробець — донька покійного депутата-опозиціонера Юрія Оробця — гідно продовжила справу батька в парламенті та, особливо, у вуличній стихії. 31-річна юристка—

міжнародниця, певно, є найактивнішою жінкою–політиком нинішнього Майдану. Царина її боротьби — і Верховна Рада, і ПАРЄ, і барикади, і суди, де вона захищає переслідуваних майданівців, і соціальні мережі. Багато хто з прибічників опозиції, розчарований у «старих» лідерах, саме Оробець, а ще — коменданта Майдану Андрія Парубія вважає найбільш авторитетними провідниками опозиційного руху на даному етапі. На барикадах Оробець можна побачити в шоломі, в Раді — у бронезилеті й лижному костюмі. Наразі ми говоримо з Лесею передусім про парламентський «фронт».

«Не вірю в готовність бізнесу, заснованого на корупції, повстати проти влади»

— *Пані Лесю, як ви гадаєте, після того, як завершиться 15–денний термін, передбачений законом про амністію для згорання Майдану, влада зважиться на силовий сценарій?*

— Знаєте, я відмовляюся прогнозувати глибину дурості кроків цієї влади. Нормальній людині просто нереально зрозуміти, на яку нищість вона здатна. Тому, чи реальною буде спроба розігнати Майдан після 15–го дня? Так, інакше б вони не ставили цю дату. Хоча, як на мене, вони ще потягнуть тиждень чи десять днів, сподіваючись, що після закінчення (або хоча б початку) Олімпіади їхні господарі з Кремля будуть ще більш активні на українському полі.

— *Як скоро опозиція зможе повернутися до закону про амністію або скасувати редакцію, прийнятую 29 січня, або внести до неї правки?*

— Усе залежить від того, наскільки швидко вдасться переформатувати більшість під ці завдання. І чи вдасться взагалі. Я не готова давати оптимістичних коментарів, бо не вірю в рішучість бізнесу, заснованого на корупції, повстати проти Януковича. Але все залежить від ціни питання — якщо санкції, які нам обіцяли вжити наші партнери з ЄС та США, таки будуть запроваджені — більшість з'явиться. А відтак і голосування за адекватні закони, а не тоталітарні норми.

— *Про можливе переформатовування парламентської більшості говорили вже не раз. Але втручання Януковича у засідання Ради 29 січня зламало ту ситуативну більшість, яка почала було складатися перед голосуванням за проект амністії від позафракційного Дерев'янка. Що живить сподівання опозиціонерів на те, що цього разу все буде інакше?*

— Неготовність частини «регіоналів» бути співвідповідальними за початок громадянської війни, ба навіть не громадянської війни, а активної фази боротьби народу проти режиму. Ми є свідками того, як економічні показники все гіршають, рейтинги опускаються. «Регіонали» — це бізнесмени, вони не будуть готові підтримувати режим, який несе їм лише збитки. Поки страх ще їх тримає, але чи надовго — побачимо. Про санкції західних країн повторюватися не буду — якщо вони стануть реальністю, бізнес відвернеться від Януковича.

— *Чи ведеться «роз'яс-ню-вальна робота» серед представників більшості щодо того, що в їх власних інтересах — перейти на сторону Майдану? Якщо ведеться, то хто з «регіоналів» або з груп «регіоналів» є найбільш притомним і здатним дослухатися до голосу розуму?*

— Знаєте, опозицію, буває, критикують за голослівні обіцянки та заяви. Тому я не буду забігати наперед і оголошувати, хто і на що погодився. Час усе поставить на свої місця. А от щодо притомності «регіоналів», то в мене щодо цього є великі сумніви — третій місяць підтримувати режим, який несе їм шкоду на всіх фронтах, можуть лише дуже перелякані персони. А страх і притомність — речі не сумісні.

— *Чи ведуться також перемовини на рівні лідерів опозиції з представниками олігархату? Приміром, Яценюк—Ахметов? І чи поділяєте ви точку зору політологів та експертів, які вважають, що позиція «старих» олігархів є вельми важливою для перемоги над владою?*

— Про переговори лідерів краще питати в них. Я можу лише засвідчити, що робота ведеться на всіх фронтах і на всіх рівнях. При цьому громадські активісти часто більш дієві, ніж політики. Для мене особисто великим відкриттям стала активність нової хвилі діаспори, яку ми з колегами називаємо «академічна» — представників середнього класу, які не знайшли себе у

корумпованій державі Януковича і які зараз дуже активно борються з режимом по всьому світу. Це один із найефективніших методів, як на мене.

«Наступний Прем'єр має змиритися з кінцем політичної кар'єри»

— *Чим особисто для вас став виступ зі сцени Майдану «регіонала» Віталія Грушевського — провокацією, кроком назустріч, відволікаючим маневром?*

— Синдромом «куди вітер віє».

— *На останньому вічі Яценюк говорив про план дій на найближчий час і, зокрема, про необхідність повернення до Конституції 2004 року. Як опозиція збирається втілити це у життя, не маючи гарантованих 300 голосів?*

— Сценарій є достатньо, зважаючи на те, що чинні зміни були прийняті з порушенням Конституції. Але в мене питання: чи достатньо буде цього напівкроку, щоб досягти мети Майдану — відставки Януковича, який особисто несе відповідальність за смерті мирних мітингувальників та решту злочинів? Для адекватної роботи парламентсько-президентської системи потрібен дієвий парламент. На даний момент я не можу назвати цей склад ВР таким.

— *Чи можлива відставка Рибака та Калетніка із займаних посад?*

— Так, навіть із подальшим відкриттям справ щодо фальсифікацій голосувань у парламенті. Особливо щодо законопроектів «диктаторського пакета» від 16 січня 2014 року.

— *Ваш прогноз щодо кандидатури Прем'єра? Чи залишається ще вірогідність того, що Яценюк пристане на пропозицію Януковича — за умови, звісно, що опозиція братиме участь у формуванні Кабміну?*

— Мій прогноз дуже простий — наступний Прем'єр має змиритися з кінцем політичної кар'єри чи принаймні дуже тривалою перервою у ній. Бо якщо йти не крісла займати, а справи робити, то доведеться вигрібати такі «азарові» стайні, що й Геракл засмутився б. І брати в команду не політично лояльних осіб, а експертів, готових пропонувати та втілювати непопулярні рішення в усіх сферах. Такі люди є, але очолювати їх — для цього потрібна справжня політична воля. Це вже не кажучи про те, що інші гілки влади будуть явно не союзниками, а, швидше, конкурентами. Тому не дивно, що досі немає чіткої відповіді про готовність очолити цей «ескадрон смертників» від претендентів.

— *Чи можливе висування на прем'єрську посаду Порошенка? Чи підтримала б його опозиція?*

— Знову ж таки, це залежить від багатьох факторів, як-то: склад команди, програма, тощо. Досвіду та ефективності Петру Олексійовичу вистачить, але жодна людина особисто такий об'єм завдань не потягне... Зі свого боку можу лише зауважити, що активність Петра Олексійовича на Майдані, незважаючи на його позафракційність, вказує, що майбутнє України йому не байдуже.

— *В інтерв'ю «УМ» політтехнолог Сергій Гайдай говорив про те, що Яценюкові варто було б погоджуватися на прем'єрське крісло хоча б для того, аби мати можливість вплинути на призначення міністрів МВС та оборони. Якої ви думки з цього приводу?*

— Як-що силовики залишаться у президентській квоті — варто припиняти перемовини. Силовий блок має належати представникам Майдану. За інших умов викрадення людей, стрільба по них із бойової зброї, калічення і судові переслідування не припиняться. Тоді взагалі не потрібен новий уряд.

«Козирів у Кремля безліч, але найбільший — влада в Києві»

— *Чому реакція Заходу на події в Україні є настільки млявою і невиразною? Чому ПАРЄ планує розглянути санкції щодо посадовців України лише у квітні? Що їх стримує? Російський чинник?*

— Я не маю чіткого пояснення. Знаю, що послі в Україні доносять адекватну позицію щодо ситуації на даний момент. Але чомусь європейська бюрократія діє мляво. Думаю, причиною тут є низка факторів — активна протидія Росії, особливо на рівні ПАРЄ, небажання

європейських банків позбуватися корупційноздобутих грошей українських олігархів, банальна зарегульованість бюрократичних процесів в ЄС. Окрім того, дається взнаки певна нерішучість демократичної адміністрації в США, слабкість позицій України на міжнародній арені та банальне підігрування нашої офіційної дипломатії Росії.

— *Як ви розцінюєте попередження США відносно того, що у випадку ескалації насильства санкції зачеплять не лише владу, а й опозицію?*

— Як дуже дивну позицію. Я розумію вимогу створити незалежну комісію для розслідування злочинів проти людства в Україні і на основі її роботи вчиняти якісь дії. А карати Майдан (зараз саме він є опозицією у максимально широкому вираженні) за те, що в нього стріляють, підпалюють машини, калічать... Це тяжко корелюється з демократією, яку сповідують у США.

— *Доволі повторюваним стало твердження про те, що після Сочинської олімпіади Путін «серйозно займеться» українським питанням. Крім відмови вести діалог по газу до обрання нового Прем'єра та ускладненням розмитнення українських товарів, які ще козирі є в рукаві Путіна?*

— Нерозмежований кордон, економічні санкції, введення віз, інформаційна війна, пряма інтервенція для захисту «російських громадян» в Криму. Козирів у Кремля безліч, але найбільший — влада в Києві, яка погодилася бути васалами. При цьому найбільша загроза — волелюбний народ, який не подарує втручання у власні справи.

Досьє «УМ»

Орбець Леся Юріївна

Народний депутат України, член ВО «Батьківщина»

Народилася 3 травня 1982 р. в Києві.

У 2005 р. закінчила Інститут міжнародних відносин Київського національного університету ім. Шевченка; має диплом магістра з кваліфікацією юрист–міжнародник; перекладач з англійської мови.

Працювала юристом, помічником–консультантом народного депутата, приватним підприємцем.

У жовтні 2006 р. в автокатастрофі загинув її батько, народний депутат від блоку «Наша Україна» Юрій Орбець, Герой України (помертв). Невдовзі після того — у 2007 р. — Леся була обрана до Верховної Ради за списком блоку «Наша Україна — Народна самооборона».

У березні 2008 р. вступила в партію «Єдиний центр», створену тодішнім головою секретаріату Президента Ющенка Віктором Балогою. Після призначення Балого в листопаді 2010 р. міністром надзвичайних ситуацій в уряді Миколи Азарова вийшла з «ЄЦ». По тому входила до «Фронтів змін».

Заміжня, виховує двох доньок (2008 і 2010 р.н.).

Гендер

— *Пані Лесю, чи складно бути жінкою в українському парламенті? Де вам особисто безпечніше?*

— Якби я шукала безпеки, навряд чи б пішла у політику. Я працювала з батьком у дуже скрутні часи, часи медведчуківського безчину в Києві та на Закарпатті. І він для мене завжди був прикладом того, на що варто йти заради побудови тієї України, про яку ми мріємо. А найбезпечніше мені зараз на Майдані (посміхається). Думаю, зараз немає безпечнішого місця у всій Україні. Тому, якщо кому страшно, приходьте, зарядіться енергією нової України вже сьогодні.

— *Коли 29 грудня ви намагалися змусити провладну частину парламенту до особистого голосування, дістали удар у груди від «регіонала» Струка, після чого у «Фейсбуці» висловили небажання ходити до сесійної зали. Водночас у вас є й більша проблема — вимушене*

перебування вашого чоловіка за кордоном. Чи надають вам члени фракції моральну підтримку у зв'язку з цим?

— У багатьох членів опозиційних фракцій ситуація подібна до моєї. Не в одного опозиційного політика чи громадського активіста родина змушена переховуватися. Тому підтримка в даному випадку — це насамперед взаємопідтримка. А повернути мого чоловіка може лише справедливий суд і незалежне слідство. Тому до падіння режиму Януковича це навряд чи станеться. Хоч як би мені та нашим донькам цього не хотілося.

<http://www.umoloda.kiev.ua/number/2411/180/85783/>

Інтернет-ЗМІ

Политреформа-2004: панацея или...

Юрій Юрко, Обозреватель

На фоні продовжуючогося в Україні кризиса все більшу популярність приоброетают розговори о политреформе. Точнее – о возврате к той редакции Конституции, которая действовала с 2006 по 2010 год, хотя и была принята ранее, в судьбоносном декабре 2004 года. Просто в документе находились "переходные положения", дающие ему солидную отсрочку по времени вступления в силу.

С легкой руки многих политиков, местных и зарубежных, политреформа-2004 позиционируется едва ли не как некая "панацея" – универсальное лекарство от всех бед, постигших нашу страну. И Арсений Яценюк говорит о готовности принять бразды правления Кабмином лишь при условии возврата к "политреформенным" полномочиям, и официальные представители ЕС и США также склоняются к такой же схеме. Даже "Правый сектор", наиболее радикальные активисты Майдана, время от времени намекают парламентариям: "Не сделаете "откат" Конституции – придем к вам на Грушевского".

В то же время в тех же оппозиционных кругах заметны и другие настроения. Скажем, лидер "Свободы" Олег Тягнибок (как, впрочем, и другие правые) относился к идее возврата к политреформе с очень большим скепсисом. И изменил свою точку зрения (интересно, надолго ли?) совсем недавно. В связи с чем на ум приходит ироничный афоризм: "Пессимист – хорошо информированный оптимист, а оптимист – хорошо инструктированный пессимист".

Но, пожалуй, самый больший удар по идее возврата к Конституции 2004 года нанесла признанный (хоть и неофициальный, ввиду статуса заключенной) лидер оппозиции Юлия Тимошенко. В направленном "Батькивщине" из Качановской колонии письме она призвала своих единомышленников отказаться от этой идеи, но бороться за максимально скорые досрочные перевыборы Верховной Рады и президента с существующими на нынешний момент полномочиями этих институтов государственной власти.

Можно заметить, что как раз Юлию Владимировну сложно обвинить в этом вопросе в каком-то "лабиринтировании" – категоричной противницей политреформы в кризисные моменты она была всегда. Собственно, в декабре 2004 года, когда события в стране были почти точной копией нынешних, ее соратники в парламенте за изменения в Конституции не голосовали – их приняли голосами Партии Регионов, кучминских "заедистов" и... "Нашей Украины" Ющенко.

Довольно интересный расклад, если подумать. Место премьера в новом правительстве победивших "оранжевых" и так было в кармане у соратницы Виктора Андреевича. Казалось бы – для чего ей отказываться от дополнительных полномочий? Думается, Юлия Владимировна уже тогда рассматривала Ющенко даже не как "свадебного генерала", а в качестве "халифа на час". Последний сценария ЮВТ попыталась осуществить летом 2005 года, инспирировав коррупционные разоблачения главы ющенковской администрации Александра Зинченко насчет "любых друзей" из окружения "лучшего друга всех пчел". Для чего же лишать столь "вкусных" полномочий должность, которую собираешься занять сама?

Что ожидают от возврата к политреформе?

Но вернемся к сути рассматриваемой полitreформы. Если в двух словах, то она заключается в переносе "центра тяжести" с президента на большинство в парламенте. Оно выдвигает кандидатуру премьера, лично формирующего себе Кабмин, который может быть отправлен в отставку, опять же, только по решению парламентского большинства. А не как сейчас – когда Рада только утверждает предложенного президентом главу правительства и назначает всех министров своими Указами. При этом имея право такими же Указами уволить всех топ-чиновников во главе с премьером в любое время.

Этот момент, судя по всему, больше всего и смущает оппозиционных политиков. Как неоднократно заявлял тот же Яценюк, нельзя брать власть и проводить какие-то серьезные шаги, если в любой момент эта власть может быть отобрана. Для предотвращения такого сценария оппозицией и западными политиками и выдвигается требование возврата к Конституции 2004 года. Под общим лозунгом: "Отберем власть у президента и передадим его оппозиционному правительству"

Но насколько эти надежды обоснованы? Складывается впечатление, что в нынешней "эйфории" заинтересованные в полitreформе стороны попросту забыли конкретный опыт ее применения в Украине. Он, увы, является весьма далеким от доминирующих в обществе представлений.

Полitreформа: передача власти или двоевластие?

Начнем с главного – тезиса о передаче власти от президента к премьеру. Тут можно вспомнить ту же Юлию Тимошенко, перед парламентскими выборами 2006 года иронично заявлявшую: "Полномочия у Виктора Андреевича, согласно новой Конституции, будут сравнимы с таковыми у руководителя "Киевглавархитектуры"

Практика показала, что такое мнение глубоко ошибочно. И это сполна почувствовали все премьеры ющенковской эпохи: и Виктор Янукович, и сама Юлия Владимировна. Потому что реально у правительства безраздельно оказался лишь экономический да гуманитарный блок – и то, с оговорками. Даже "вертикаль власти" все равно осталась в руках президента, назначающего и увольняющего губернаторов и глав районных администраций. Что, вообще, должно было делаться с подачи премьера. Но ввиду возможности многозначных трактовок Основного Закона порядок остался прежним. Хотя, конечно, многих чиновников госадминистраций из профильных министерств, назначаемых "сверху", при премьерстве Януковича и Тимошенко меняли.

Впрочем, и тут не обходилось без скандалов. Достаточно вспомнить эпопею с назначением при Тимошенко-премьере главы Фонда госмушества – тогда еще соратника Андрея Портнова. Интрига временами доходила до характера воистину эпической битвы – в стиле приключений мушкетеров и гвардейцев кардинала из бессмертного романа Дюма. Особенно, когда посылаемые Ющенко офицеры службы Госохраны (чей глава в тот период дослужился с полковника до генерала армии!) отбивали здание ФГИ у сторонников Юлии Владимировны.

А потом еще оказалось, что даже в столь замечательной Конституции 2004 года есть положение, согласно которому президент своим Указом может отменять любое распоряжение правительства. И 2007-2009 год в Украине прошел под знаком "войны Указов и постановлений". Документы с периодичностью в среднем раз в две недели отменяли друг друга. Не все, конечно – лишь те, которые касались самых важных и, нередко, очень "денежных" вопросов.

Правительство при "полitreформе" – стабильность только снится

Еще один миф, связанный с полitreформой, касается того, что правительство, избавленное от опасности быть уволенным в отставку Указом президента, может уверенно работать. Последнее возможно лишь при условии опоры на действительно монолитное парламентское большинство. В украинских же реалиях абсолютного большинства в Раде не имела ни одна политическая партия за всю историю независимого государства. Посему такое большинство – всегда коалиционное. В него, как правило, обязательно входит "держатель золотой акции" – малочисленная политсила, без поддержки которой политические

"тяжеловесы" не могут получить контроль над парламентом. Такая акция находилась и у социалистов Мороза, и у "народников" Литвина, и (в некоторой мере) у коммунистов Симоненко.

Но подобные коалиции редко бывают устойчивыми. Особенно плохо их создание получается у либерально-прозападных политиков. Памятен пример с уходом фракции Соцпартии из "помаранчевой" коалиции прямо во время голосования за кандидатуру главы парламента в 2006 году к "бело-голубым" конкурентам из Партии Регионов.

Даже если в Украине и изберут Верховную Раду только по партийным спискам – рассчитывать на дисциплину в рядах отдельных фракций достаточно наивно

Да и Тимошенко отправили в отставку с должности премьера после победы Януковича на выборах 2010 года еще во время действия реформированной Конституции. Помогли переметнувшиеся к победителям "литвиновцы" и даже многие "оранжевые", которых после этого нарекли "тушками". Хотя еще в 2009 году Ющенко и Янукович всерьез рассматривали возможность создания "большой коалиции" между "нашеукраинцами" и "регионалами", в которой ЮВТ, понятное дело, места не было.

"Тушки" – "злые гении" парламентской стабильности

Кстати, весной 2010 года Конституционный суд признал право отдельных депутатов голосовать независимо от решения своей фракции, в том числе, и по образованию коалиции, вполне законным. Так что даже если в Украине и изберут Верховную Раду по новым правилам, только по партийным спискам – рассчитывать на дисциплину в рядах отдельных фракций достаточно наивно.

Можно заметить, что особенно низкой дисциплиной отличаются, как раз, фракции, традиционно называемые демократическими. Собственно, именно переход нескольких десятков депутатов к Януковичу в 2006-2007 годах напугал Ющенко призраком антипрезидентского "конституционного большинства", из-за чего Виктор Андреевич и распустил парламент без особых на то законных оснований. Отчего и переписывал свой Указ несколько раз, чтобы Конституционный суд не успевал его отменить.

Ну а "похудение" полуторасотенной "Батькивщины" за счет перебежчиков ровно на треть в считанные месяцы 2010 года – это, вообще, "классика жанра".

И что будут делать сформировавшие Кабмин нынешние оппозиционеры, когда им, ввиду внезапного переформатирования ситуационного большинства, вынесут вотум недоверия? Снова Майдан собирать? Так он ведь может второй раз и не собраться – после того, как его прежние кумиры не оправдают надежд людей. Что, объективно говоря, и, правда, довольно затруднительно ввиду явно завышенных обещаний (которые, впрочем, дают все без исключения политики, находящиеся в оппозиции) и продолжающейся неопределенности с перспективами и финансовой помощью Запада Украине, и ее реального вступления в ЕС в обозримом будущем.

Тимошенко ведь после того, как ее "прокатали" (сначала на пост премьера в 2006 году, а потом и на президента в 2010) – тоже не прочь была мощные Майданы созвать. Только на них почти никто не вышел, кроме проплаченных "майданбайтеров" – в отличие от декабря 2004 и 2013 годов.

А, вообще, сильный Майдан действительно может собраться и в третий раз. Только уже с лозунгами "чума на оба ваши дома". Что, в общем-то, все сильнее чувствуется уже сейчас. И когда прорывавшиеся к микрофону представители "Автомайдана" требовали избрать "единого лидера сопротивления" вместо наличной "тройки". И когда "Самооборона" вместе с "Правым сектором" все явственнее демонстрирует свою политическую самостоятельность и нежелание подчиняться требованиям "системной оппозиции". Так что результаты вышеописанного гипотетического будущего парламентского кризиса могут оказаться неожиданными – для всех сторон конфликта.

Политреформа не лишает президента "силовых рычагов"

Последний миф насчет политреформы – насчет того, что с ее возвращением президент лишается "силовых" рычагов власти. И после этого поддерживающих оппозицию манифестантов и активистов уже никто не посмеет и пальцем тронуть.

Однако и эти представления мало имеют общего с реальностью. Президент – даже по реформированной Конституции – продолжает оставаться Верховным Главнокомандующим. И предлагает кандидатуры не только министра иностранных дел и Генпрокурора, но и обороны и шефа СБУ. Да, МВД формально является эксклюзивной "вотчиной" правительства. Но, вообще-то, обычные милиционеры в нынешних уличных схватках практически и не участвуют, в отличие от "Беркута" и Внутренних Войск.

Политреформа, превращающая Украину из президентско-парламентской в парламентско-президентскую республику, несет куда большую демократичность. Но в украинских реалиях эта реформа часто вырождалась в фактическое "двоевластие", а иногда и в "паралич власти"

Последние, хотя организационно и находятся в подчинении министра внутренних дел, в силу своего войскового статуса подчиняются, опять же, президенту. Во всяком случае, в ходе кризиса 2007 года командующий ВВ генерал Кихтенко признал законность соответствующего Указа Ющенко и перестал выполнять распоряжения главы МВД Цушко. Собственно, именно марш дивизий внутренних войск на Киев весной указанного года (к счастью, остановленный на подступах к столице) и заставил коалиционное правительство Януковича-Мороза-Симоненко согласиться на досрочные выборы в Раду. Несмотря, кстати, на то, что в руках Цушко находился весь личный состав милиции и "Беркут".

Вообще, можно заметить, что статус этого спецподразделения милиции довольно неопределенный и регулируется не законами, а всего лишь приказами МВД и постановлениями Кабмина. Так что, нельзя поручиться насчет того, что накануне гипотетической передачи власти новому правительству из оппозиции, пока еще действующий министр попросту не упразднит "Беркут" "по многочисленным просьбам Майдана". Ну а где и в каком статусе окажется большинство его сотрудников потом – вопрос другой. Но, с очень большой долей вероятности, не на стороне тех, с которыми они с достаточным остервенением дрались последние два месяца...

Подведем некоторые итоги. Спору нет – политреформа, превращающая Украину из президентско-парламентской в парламентско-президентскую республику, сама по себе несет куда большую демократичность, чем прежняя модель. Но в украинских реалиях эта реформа часто вырождалась в фактическое "двоевластие", а иногда и в почти полный "паралич власти". Особенно при значительной "поляризации" политических сил, что наблюдается и сейчас. Так что ее возможная эффективность в условиях нынешнего политического кризиса вызывает очень большие сомнения.

<http://obozrevatel.com/politics/21394-politreforma-2004-panatseya-ili.htm>

Юрій Стець: «Я вперше абсолютно не погоджуюсь з тезами листа Тимошенко» *Павло Вуець, Главком*

Ситуація з пошуком компромісу зайшла в глухий кут – в жодній зі сторін немає можливостей відносно швидко вирішити ситуацію на свою користь, а з компромісами поки не складається. Одним з компромісних варіантів наразі називається призначення прем'єром фігури, яка б більш-менш влаштувала всіх. Серед таких лунає прізвище Петра Порошенка, який, якщо, звичайно, вірити деяким соціопитуванням, має вже третій президентський рейтинг. Непогані перспективи, згідно цих замірів, має і партія «Солідарність», яку соціологи чітко пов'язують саме з Порошенком.

Перші кроки щодо реанімації «Солідарності» були зроблені, ще минулого року влітку, коли партію очолив давній соратник Порошенка нардеп від «Батьківщини» Юрій Стець. Тоді він збирався поїздити по країні і провести ревізію того, що залишилось від партії. Зараз Стець говорить про перспективи «Солідарності» і її участі в можливих виборах не дуже охоче, як і

про президентські амбіції Порошенка, бо, на його думку, ці питання в нинішній ситуації не на часі. Але відмічас, що з нинішніми рейтингами Порошенка говорити про його балотування в президенти доречно.

Також Стець розкритикував скандальновідомий «секретний» лист Юлії Тимошенко до фракції «Батьківщина» і припустив, що Україною зараз керує зовсім не Янукович.

«Країною зараз керує Путін, а Янукович працює його речником»

Якщо узагальнити, на яких позиціях зараз знаходяться влада і опозиція? Другий тиждень пошуку компромісу в парламенті завершився нічим.

Провладна більшість займається виключно публічною декларацією своєю позиції щодо консультацій по конституційній реформі. Але це все бла-бла-бла і не більше. Очевидно, що все буде вирішуватись на зустрічі Януковича з Путіним, а до цього вони будуть з розумним обличчям розказувати, що вони щось вирішують. Я можу передбачити, що ця зустріч не буде позитивною – навряд чи Путін зацікавлений у стабільній ситуації в Україні, тож він буде говорити, що нам ніяка конституційна реформа не потрібна. Я сказав «нам», тому що Янукович з Путіним всі питання про Україну проговорюють у такому контексті. Ми усвідомлюємо, що країною зараз керує Путін, а Янукович лише працює його речником. Після того як Янукович продав країну, його вже ніхто не запитує. Думаю, умовою видачі йому російських коштів було те, що він не тільки повертає в бік Митного союзу, а й усувається від одноосібного прийняття рішень. І ця поїздка підтверджує це.

Але ж з представниками Заходу Янукович також зустрічався, і досить багато.

Ініціатива зустрічей Януковича з представниками ЄС і Америки іде з боку саме західних політиків. А у випадку з Путіним, думаю, Януковича просто викликають.

Тобто ви вірите в те, що у Медведчука є свій кабінет на Банковій?

Не думаю, що він вже зайняв кабінет Януковича, але свій кабінет, думаю, у нього є.

І що – Майдан і його радикальне крило будуть очікувати якихось результатів перемовин Путіна з Януковичем?

Радикальне крило Майдану – це весь Майдан і весь протестний рух. І по факту люди, які там знаходяться, достатньо чітко виявили свої позиції. Як мінімум вони не підуть на поступки з тим, що стосується амністії людей без будь-яких ультимативних пропозицій з боку влади. Цю частину України абсолютно не цікавить, про що він буде говорити з Путіним – він або піде на поступки, або ні, і в останньому випадку Майдан ще більше радикалізується.

Чи можна очікувати якоїсь ескалації цього тижня?

Якщо не вистачить розуміння серйозності ситуації у влади – очевидно. Рано чи пізно закінчиться строк дії цього безумства, яке називається «закон Мирошниченка» і треба буде реагувати на цю ситуацію.

Можна інший закон прийняти буде.

Це і називається «піти на поступки», щоб не було радикалізації і ескалації конфлікту.

Ви ж з «регіоналами» в Раді спілкуєтесь. Їхню логіку сприйняття подій в країні розумієте?

Є достатня кількість людей, які аналізують ситуацію і адекватно її сприймають. Тобто розуміють, що відсутність конкретних кроків з боку влади може привести до збройного протистояння і ще більшої крові. По факту вони все, що можуть, роблять для мирної угоди. Але проблема в тому, що вони нічого не можуть зробити, не мають ніяких важелів впливу. Не секрет, що було 50 голосів «регіоналів» за наш законопроект про амністію, але після 10-хвилинної розмови з Януковичем фракція Регіонів в повному складі змінила свою думку.

Тягнибок і Кличко фактично заявили, що не збираються більше вести перемовин з владою, але ідуть сигнали, що перемовини продовжуються. Хто з ким домовляється?

Треба розуміти, що за будь-яких обставин опозиція готова до перемовин, але не готова до блефу в перемовинах і відсутності конкретних пропозицій і рішень з боку влади. Для влади перемовини і затягування процесу – це вихід з ситуації, оскільки вони шукають для себе причину не йти на поступки. Одна з них – маргіналізація Майдану. Янукович знаходячись в інформаційному вакуумі і форматі А4, який йому кожного дня подають як інформаційну картину дня, перебуває в своєму паралельному світі, в якому все нормально і контрольовано. І люди, які знаходяться поруч з ним, кажуть, що їм потрібен якийсь час. А Президент далекий від реалій, тому що сотні затриманих мають декілька сотень близьких родичів, друзів, знайомих. Тисячі людей, що задіяні в процесі і знаходяться під загрозою відкриття кримінальних справ за захоплення адмінбудівель або порушення правопорядку, в свою чергу мають десятки тисяч друзів і родичів. Тому думати, що це все можна спустити на гальмах, – нереально. Щоб всі ці люди пішли, їм треба або запропонувати якийсь компроміс, або тоді вони мають виїхати з країни. А наскільки я знаю, вони виїжджати не збираються.

Інна Богословська сказала «Главкому», що всі ці недуги в Януковича від того, що він якраз побачив, що картина світу зовсім не така, як він собі уявляє.

Я не думаю, що він більш адекватно сприймає ситуацію. Думаю, що інформування про ті ж самі події Путіна відбувається більш об'єктивно. Зараз біля Януковича знаходиться купа людей, які не дуже хочуть його інформувати об'єктивно, оскільки небагато людей могли би сказати йому правду і не отримати за це «трійку» «печінка – борода – печінка».

Але ж телевізор він самотійно може поклацати.

Може, але навіщо? У нього є достатня кількість важливих справ – спробуй за день обійди все Межигір'я, це ж втомитись можна.

На вашу думку, протестувальники повинні залишити адмінбудівлі? Який сенс в їхньому подальшому блокуванні?

Думаю, що по факту вони готові піти і з Грушевського, і з адмінбудівель у випадку виконання вимог. Але вони не виконуються в жодних напрямках, хоча виконання цих вимог не є таким неможливим з боку влади. Відправити у відставку Захарченка недостатньо, треба почати процес розглядання справ по застосуванню сили і перевищення повноважень з боку вищого керівництва МВС. Якщо вище керівництво МВС почне відчувати тиск і якісь загрози після відставки Захарченка, очевидно, що хто б не прийшов наступний, він десять разів подумає, чи давати команду знущатись над людьми після їх затримання. І зрозуміло, якщо була б державна публічна діяльність стосовно змін до Конституції – це теж було б для протестувальників хорошим поштовхом. Зрозуміло, що якщо б поміняли закон про амністію, це означало би, що виконання іншої джентльменської умови про звільнення адмінбудівель відбулося б. Але ультиматум, поставлений цим законом, якраз не дозволяє сприймати це.

Наскільки парламентська опозиція може щось обіцяти Януковичу? Тобто наскільки вона контролює людей, які захоплюють будівлі?

Може обіцяти. Давайте проаналізуємо – КМДА контролює «Свобода», Львівську облраду – так само. Інші будівлі в регіонах також є якщо не під контролем, то у зв'язці з опозиційними силами. Того ж Бурбака в Чернівцях, Шевченка в Вінниці чують, вони входять в орган, який приймає рішення. І після прийняття і виконання закону про амністію аргументів, щоб переконати людей залишити адмінбудівлі, було би більше. А формула «ми відпустимо заручників, а ви нам дасте спокійно жити» неприйнятна. Янукович не усвідомлює, що політика – це наука компромісів.

Влада переконує, що через захоплення адміністрацій і те, що губернаторів не пускають на роботу, страждають самі мешканці цих областей. Підписи під платіжками має губернатор ставити, а не народні ради.

Якщо губернатор пішов у відставку, то світ не зупинився. Більш того, є достатня кількість рішень, які приймає облрада, і достатньо підпису голови облради. Тож це не більше ніж заяви, якими виправдовують свої дії представники влади, так само як інші провокативні заяви, що зараз йдуть з боку МВС та СБУ.

«До листа Юлі в мене є багато запитань»

Інформаційне управління Апарату Верховної Ради України

Що останнім часом відбувається на засіданнях фракції «Батьківщина»? А то дуже багато чуток ходять. Які з них правда?

Є лист Юлі і дискусія навколо цього листа. Раніше була велика дискусія, чи голосувати за законопроект Мірошниченка чи настоювати на своєму. На відміну від «Свободи» і «Удару», в «Батьківщині» іде дискусія і є декілька різних думок. До листа Юлі в мене є велика кількість запитань, і, напевно, вперше я абсолютно не погоджуюсь з усіма її тезами, вони мене дуже дивують. Там багато когнітивного дисонансу, коли, наприклад, вона каже не йти ні на які поступки і виходити з переговорного процесу, але при цьому вирішувати ситуацію мирним шляхом. Також мені зовсім не зрозумілий заклик не йти на конституційну реформу. Це – вимога Майдану і як йому це пояснити? Треба змінити одноосібне прийняття рішень в країні, а без зміни Конституції це неможливо.

Але багато правників-конституціоналістів кажуть, що повернення до Конституції 2004-го року неадекватне нинішній ситуації.

Я так само говорю, що попередня Конституція не є досконалою, але це не значить, що ті самі правники та юристи-конституційники не можуть за добу випрацювати ці зміни для голосування в залі. Акт про незалежність чи Конституція приймалися, як обирається Папа Римський, – коли всі сидять в залі, поки не піде дим. Чому зараз це неможливо зробити, коли ми і частина «регіоналів» до цього готові?

Чи правда, що фракція передала мандат на перемовини з владою від Арсенія Яценюка Олександру Турчинову?

Я не був у вівторок на фракції, але люди, з якими я спілкувався, мені нічого подібного не говорили. А значить цього не було. Не думаю, що зараз важливо, хто особисто піде на ці перемовини – Яценюк, Турчинов чи будь-хто. Важливо доносити рішення фракції і Майдану без змін і своїх суб'єктивних суджень. Переконали, що Яценюк так і робить.

А Яценюк доповідає детально фракції про хід переговорів?

Так, він приходить і говорить, яким чином йшла розмова – ми пропонували такі речі, з того боку було запропоновано це, ми запропонували вихід з ситуації у вигляді трьох модулів, вони не погодилися на жоден, натомість запропонували таке рішення... Очевидно, що він не доповідає просто сухий факт розмови, інакше ми не можемо нічого радити і приймати фракцією рішення.

«Я б не радив Порошенко ставати прем'єром»

Останнім часом з'являються соціопитування, в яких партії «Солідарність», яку ви очолили, несподівано даються дуже непогані відсотки. Чи коректно зараз в цих опитуваннях писати разом з назвою «Солідарності» прізвище Петра Порошенка, який, наскільки я розумію, навіть не є членом партії?

По останньому опитуванню, яке ще не опубліковане, за «Солідарність» готові проголосувати 9,6 % від тих, хто готовий прийти, а це по факту парламентська фракція. Очевидно також, що якщо Порошенко піде кандидатом в президенти, він буде публічно опиратись на цю партію. Я від самого початку говорив, що ми з Порошенком є не тільки друзями, а й політичними однодумцями. Коли мені пропонували очолити «Солідарність», це була пропозиція від Порошенка і вищого органу партії. На той момент йшла мова про те, що, можливо, Порошенко буде балотуватись кандидатом в мери Києва. І тоді його позиція полягала в тому, що він має бути рівно наближений до всіх політичних партій, а не представником якоїсь політичної сили. Але пряма асоціація «Солідарності» з ним очевидна.

Але історію Порошенка з «Солідарністю» вже мало хто пам'ятає, а в соціологічних опитуваннях респондентам нагадують...

Саме таке вимірювання соціологами є вірним. Ясно, що результати «Солідарності» спираються на його президентський рейтинг. Але в країні є лідерські проекти політичних партій, і цей проект так само буде лідерським, спираючись на особистий рейтинг Порошенка.

Коли ви тільки очолили «Солідарність», то планували провести ревізію місцевих організацій. Якщо умовно завтра дострокові парламентські вибори, у вашій партії вистачить ресурсів для участі в них?

Будь-які розмови про окремий політичний проект є недоречними, оскільки ситуація в країні вимагає повної концентрації на вирішення проблеми в країні. Тим не менше, ревізію, яку я планував, провів, і можу сказати, що в кожному обласному центрі є по дві-три пропозиції від місцевої політичної еліти, місцевих депутатів бути представниками «Солідарності» в тих областях з пропозицією протягом місяця розгорнути штаби. У нас є чіткий план і розуміння того, як ми це зробимо. І якби була оголошена дострокова парламентська кампанія, ми б достатньо швидко розгорнули ці штаби.

Порошенко міг би стати так званим компромісним прем'єром в нинішній ситуації?

На мою думку, ні, і я буду радити йому цього не робити за умови, якщо цей уряд не буде на 100% технічним. Якщо там будуть представники Партії регіонів, немає сенсу туди йти. І очевидно, що прийняти цю пропозицію можна лише за умов кардинального повернення до євроінтеграції і чіткого розуміння, що Асоціація з ЄС буде підписана найближчим часом, Тимошенко буде визволена, ще якихось умов. А йти просто, щоб отримати посаду, йому не цікаво. Його посада – Порошенко, і це доводять його президентські рейтинги.

Ви дійсно вірите в президентські перспективи Петра Олексійовича?

Я не думаю, що зараз доречно говорити про президентські рейтинги. Але рік тому в нього був рейтинг 1,2 %, а зараз, за останніми опитуваннями, які я бачив, – 11–13 % від всіх і 15–17 % від тих, хто готовий прийти на вибори. Чи доречно при цьому говорити про його можливе балотування в президенти? Очевидно.

Насторожує, що соціопитування з захмарними рейтингами Порошенка робили не дуже авторитетні структури.

В кінці цього тижня будуть опубліковані рейтинги дуже поважних структур. Але якийсь сенс зараз говорити про кампанію, якщо невідомо, чи вона взагалі буде?

«Інтер» зараз робить безумство»

В грудні у «5 каналу», з яким вас так багато пов'язує, були проблеми з виключенням з окремих кабельних мереж. Чи досі є подібні намагання?

Нам постійно «валять» сигнал ПТСок, що знаходяться на Грушевського і Майдані. Щодо кабельних операторів, то ми ведемо перемовини з ними з приводу того, що виключати «5 канал» з мереж зараз недоречно, навіть відчуваючи тиск з боку влади. Бо рано чи пізно влада зміниться, а баланс інформації треба зберігати. Будь-яка влада була агресивно налаштована до «5 каналу», бо ми завжди намагалися об'єктивно висвітлювати те, що відбувається в країні, і критикувати і владу, і опозицію. Тому ніколи не подобаємося ні тим, ні іншим. І, до речі, багато хто з моїх соратників по опозиції розказує мені, що ми якимось не так висвітлюємо позицію опозиції. Те саме говорить і влада, а це означає, що ми на правильному шляху.

Часто можна почути, що подача на «5 каналі» занадто радикалізує суспільство.

Якщо в країні вбивають людей, не говорити про це, а робити те, що робить «Інтер»...

«Інтер» зараз почав пускати трансляції з Ради...

«Інтер» зараз робить безумство, бо трансляція з Ради, яка не приймає ніяких рішень, насправді маргіналізує парламент як орган, який нічого не може. Це чиста маніпуляція, яка відбувається за узгодженням або по чіткій вказівці з Адміністрації Президента. «Інтер» для мене – це канал з чіткою маніпулятивною характеристикою. Коли один і той же ведучий може називати Тимошенко злочинницею, через тиждень – політичним в'язнем, а потім – знову злочинницею, про що говорити? «5 канал» свої думки про те, що відбувається в країні, і про окремих політиків не змінював вже 10 років з дня заснування.

Чи може зараз людина, яка має можливість дивитись всі телеканали, скласти об'єктивну картину того, що відбувається в країні?

Очевидно, але це стосується тільки людей, які вміють мислити і думати, які не голосують за принципом «наш» – «не наш». Це стосується більше Центру і Заходу, тому що там

люди достатньо серйозно відносяться до свого політичного вибору. Критика від цього електорату завжди є об'єктивною. Вони завжди можуть сказати, що «помаранчевий» чи «біло-сердечний» політик неправильно себе поводить, а от на Сході і Півдні про «біло-синіх» таке сказати не можуть, тому що там інша ментальність. Люди за бажання можуть зараз отримати об'єктивну інформацію, крім того, соціальні мережі в Інтернеті – достатньо розвинута індустрія.

Після 30 листопада практично всі провідні телеканали, що належать олігархам, фактично підтримали Євромайдан, а потім деякі різко змінили позицію. Чому?

Ми можемо говорити, що подібна історія відбулася тільки з «Інтером», всі інші загальнонаціональні канали не змінили своєї позиції по об'єктивному висвітленню того, що відбувається в країні. Це стосується і Євромайдану, і Антимайдану. Тому зміну думки олігархів, яка впливає на редакційну політику їхніх каналів, я не помітив.

Чи може в Україні згодом скластись така ситуація як в Росії, де чи не єдиний опозиційний телеканал «Дождь» зараз вимикають з кабельних мереж за «неправильне» питання в ефірі?

Може, за умови якщо перемає позиція «яструбів» стосовно диктаторської країни. За всіх інших обставин – ні. І тих людей, які не хочуть подібної форми правління в Україні є 80 %. Тому вважаю, що не може.

<http://glavcom.ua/articles/17334.html>

Блоги

Вадим Колесніченко: «Осторожно! Иностранные агенты в Раде!»

Pravda.com.ua

Комитет по вопросам свободы слова и информации, возглавляемый оппозиционером Николаем Томенко, отклонил мой законопроект "Об организациях, которые получают финансирование из-за рубежа" N4041 от 28 января 2014 года.

Комитет настолько заигрался в политику, что уже неоднократно на деле опровергал свое название! Так вот и на этот раз единогласно "против" проголосовали все присутствующие на заседании. Это и неудивительно! Из десяти членов Комитета семь представители оппозиции, которым настолько любо купать рыло своих "оранжевых" грантожрадских организаций в иностранных дотациях, что слишком болезненным окажется для их ЛИЧНОГО бюджета отказ от них! Чего вы так страшитесь, господа хорошие?! Неужели настолько приятно плясать под западную дудочку и музыку звонкой монеты, разваливая Украину по частям?!

Далеко не секрет, что большинство депутатов данного комитета Верховной Рады занимает так или иначе почетные (а часто и руководящие!) должности в общественных организациях или СМИ, работающих на подсосе зарубежных грантов. Ну или как минимум имеют неплохие откаты от полученных ими грантов!

Несомненно и то, что проголосовавший против законопроекта и председатель Комитета свободы слова Николай Томенко, который с 1994 по 1997 годы занимал должность вице-президента фонда "Украинская перспектива", а начиная с 1998 года по сегодня является учредителем и директором общественной организации "Институт политики". На сайте Организации прямо указано: "Средства финансирования: гранты международных организаций, благотворительные взносы". Демократия за деньги?! Не иначе! Неужели иностранные инвесторы дали денюжку господину Томенко просто так?! И даже ничегошеньки взамен!? И даже не единого намека о выгоде для инвестора?! А можно и представить себе ситуацию, что глава парламентского комитета в США, возглавляет структуру, которая финансируется (финансировалась)?, припустим, Российскими или Китайскими полуправительственными организациями? Вот где настоящая "пятая колонна"?

Идем дальше!... Член Комитета (все той же свободы слова!) Юрий Стець с 2006 года – почетный председатель международного благотворительного фонда "МОЯ УКРАИНА". Также депутат занимает ряд должностей на телеканалах и телерадиокомпаниях: с 2005 – генеральный продюсер ООО "Телерадиокомпания "Экспресс-информ", с 2007 – директор ООО "Телерадиокомпания "НБМ-радио", с 2007 – член наблюдательного совета 5 канала (5 канал), который в свою очередь блистал дезинформацией особенно в периоды обострения конфликтов на Майдане и Грушевского. Канал прославившийся беспредельно использованием грязных политических технологий у себя в сюжетах для полнейшего зомбирования зрителя! А сотрудники телеканала, забыв о всяких принципах объективности и журналистской этики, открыто заявляют симпатию к оппозиционным лидерам, при этом наверное по чистой случайности забывая освещать вторую сторону вопроса. Да и чему тут удивляться?! Ведь именно 5 канал был создан за счет донорской поддержки из-за рубежа.

Более того! О том, что Комитет по вопросам свободы слова и информации рассмотрел внесенный мною законопроект мне, как его автору, вообще посчастливилось узнать из СМИ. Неужели депутаты из оппозиции испугались дискуссии с автором законопроекта и как последние "сцыкуны" рассмотрели его втихаря. Этим грубо нарушили ряд законов Украины, среди них закон "О регламенте Верховной Рады Украины, базовые демократические принципы, парламентскую этику и присягу ... Это ж абсолютно типичная манера "евроориентированных" в Раде!...

При этом депутаты не смогли даже поусердствовать и придумать аргументов в отношении принятого решения об отклонении законопроекта. Как отметил в интервью председатель Комитета Николай Томенко: "Комитет... единогласно принял решение отклонить проект закона об организациях, получающих финансирование из-за границы (N4041), внесенный народным депутатом Украины Колесниченко как противоречащий принципам демократического общества...". По его словам, решение об отмене законопроекта было единогласным, поскольку он противоречил нормам закона о доступе к публичной информации и другим законам Украины, а то, что они выполняют заказы иностранных фондов по разрушению Украины изнутри, это, безусловно, ничему не противоречит!...

И это только при том, что предложенный законопроект только возлагает на организации, которые получают деньги из-за рубежа, обязательство отчитываться перед государством об объемах полученных ими денег из заграницы, а также о проектах и программах, что были поддержаны за счет таких денег. Страшно стало нашим оппозиционерам остаться без зарплаты или что?!...

Указанные в законопроекте предложения полностью соответствуют нормам международного права, которые в свою очередь запрещают любому государству вмешиваться во внутренние дела другого государства, а также Конституции Украина, где провозглашено, что Украины является суверенным государством, а единственной властью является Украинский народ.

Граждане Украины имеют полное право знать, в интересах кого работают в их государстве различные фонды и организации, которые получают финансирование из-за рубежа, на что направлены эти заграничные подачки, не идут ли они на дестабилизации политической ситуации в Украине, подрыв ее внутренней стабильности, деморализацию общества и т.д.

Поэтому вполне ясно, почему депутаты из Комитета свободы слова забыли для чего они пришли в парламент, какую присягу давали и чьи интересы должны отстаивать. Истинные иностранные агенты, которые засели в нашем парламенте, – абсолютные грантососы! Они обязаны отрабатывать деньги западных инвесторов.

Но я уверен, что при рассмотрении данного законопроекта в сессионном зале возьмет верх здравый смысл. А мнение Комитета свободы слова играет, конечно, "важную" роль, но с конца. Ведь профильным комитетом по законопроекту "Об организациях, которые получают финансирование из-за рубежа" N4041 является Комитет Верховной Рады Украины по вопросам государственного градостроительства и местного самоуправления.

Так що объявляю конкурс на самого захарчеванного зарубешними вливаннями иностранного агента в Верховной Раде Украины! Жду от вас, граждане, предложения по вариантам вознаграждения победителя на мой депутатский адрес: 01008, г.Киев, ул.Грушевского, 5, НДУ Вадиму Колесниченко или в соцсетях <https://www.facebook.com/kolesnichenko.vadim>.

Обещаю, что по результатам сессионного рассмотрения законопроекта "Об организациях, которые получают финансирование из-за рубежа" N4041 будет опубликован СПИСОК засевших в парламенте иностранных агентов! А утвердиться в этом статусе депутатам поможет их собственное голосование против данного закона!... Ну что ж!... Конкурс стартовал!

<http://blogs.pravda.com.ua/authors/kolesnichenko/52f3b6088e376/>

Ігор Мірошніченко: «Кияни – не вівці. Опозиція не дасть втягнути столицю у сценарії влади!»

Pravda.com.ua

Палітра подій в країні настільки широка й динамічна, що актуальність дописів про деякі з них стрімко падає, проте хвиля прибріхувань та спекуляцій про останні події навколо так званого "засідання" нелегітимної Київради, змушує нині розставити всі крапки над "і".

Нагадаю, що 4 лютого 2014 року прострочена міська рада зібралася на свою "сесію" для прийняття бюджету Києва. На цей раз зібрання проходило в будівлі Печерської РДА, адже будівля Київради з 1 грудня 2013 року належить громаді і прострочена рада з тих пір туди не потикається.

Перш за все, скажу відверто, що влада просто мріяла, що опозиціонери зірвуть так зване "засідання" Київради! Це був їх чіткий план, саме тому вони так легко дали групі опозиціонерів зайти до залу засідань, чого раніше ніколи не було. Раніше нас не пускали навіть в саму будівлю!

План полягав у наступному. Грошей нема як в державній, так і в міській скарбниці. До цього довела політика чинного режиму. Але в ставлеників цього режиму в Києві з'явився унікальний шанс перекинути відповідальність за невиплачені зарплати і надбавки на опозицію та Майдан.

Сценарій полягав у тому, що влада спеціально "дозволить" опозиції зірвати бюджетне "засідання", а після цього усю відповідальність за економічний колапс в столиці та порожні гаманці киян перекине на останню, яка нібито "своїми екстремістськими діями заблокувала виплати зарплат і надбавок". Звичайно, ми знаємо про норму бюджетного кодексу, за якою у випадку не прийняття бюджету на наступний рік працює бюджет минулого року. Але грошей для виконання своїх зобов'язань у влади немає, і тому пропагандистська машина не враховувала б ці нюанси – опозиція була б звинувачена у відсутності виплат.

Тому усіма опозиційними силами було прийняте спільне рішення – не робити владі послугу і не грати завчасно виписану нам роль у сценарії режиму. Хай тепер не розказують, що це опозиція чи Майдан винні у тому, що місто в такому стані. Хай несуть всю повноту відповідальності за власну багатолітню політику грабунку столиці. І тепер, коли цей бюджет буде хронічно не виконуватися (а так і буде, нема жодних сумнівів), хай не розповідатимуть людям байки про погану опозицію, яка не дає виплатити людям зароблені ними кошти.

Наголошую, ніхто не "визнавав" легітимною давно нелегітимну Київраду. Простроченим депутатам Київради було вкотре сказано, що вони не є легітимним органом і мають звільнити місце для нової, легітимної міської влади.

Ніяких "домовленостей" про "дозвіл" на прийняття бюджету, ані з Макеєнком, а ні з кимось іншим не було. Перш за все тому, що це взагалі не могло бути предметом домовленостей – серед опозиціонерів з самого початку було розуміння, що готується пастка і зривати "прийняття" бюджету не можна. Мова йшла про те, що ми не дозволимо прийняти будь-які інші рішення, окрім бюджетного. І ми цього домоглися. Твердження про те, що

опозиція нібито домовлялася про якісь зміни в бюджеті і що ці зміни мали місце – просто відверто брехня.

І ще одне – чомусь дехто намагається виокремити роль "Свободи" в цих подіях. Що нібито "Свобода" самовільно "вела переговори", "дозволяла" чи "не дозволяла". Нас глибоко тішить той факт, що в суспільстві є усвідомлення ваги нашої політичної сили в країні загалом і в столиці зокрема, проте будучи дієвою Київська міська організація ВО "Свобода" є ще й дисциплінованою та відповідальною структурою. Всі свої дії ми координуємо з іншими опозиційними силами, ухвалюємо спільні рішення та неухильно дотримуємось домовленостей з союзниками. Ухвалювали рішення щодо дій під час проведення сесії нелегітимної Київради Свобода, Батьківщина та Удар спільно. Народні депутати, представники багатьох громадських організацій – гуртом привели кількатисячну колону мітингувальників під стіни Печерської РДА і провели акцію проти сесії нелегітимної Київради. Про всяк випадок нагадую – у "Свободи" у цьому скликанні Київради взагалі не було жодного депутата.

І насамкінець: якщо хтось вважає такі дії опозиції неправильними, то варто було б діяти на власний розсуд і брати на себе відповідальність. В тому числі і бути готовими взяти на себе весь інформаційний негатив від провладної пропаганди. Прийти і зірвати, в решті решт. А якщо не прийшли і не зірвали, а вичікували і дивилися зі сторони, то нема чого зараз робити з себе святих і критикувати тих, хто не заховав голову в пісок. Бо "Свобода" зривала засідання цієї Київради не раз. І зриватиме надалі, якщо ця прострочена Київрада спробує продовжувати свою антинародну діяльність.

P.S. У зв'язку з повною відсутністю у Києві легітимних органів місцевого самоврядування, кияни продовжують самоорганізовуватися та впроваджувати пряме народовладдя. В суботу, 8 лютого, о 13-00 Революційна комендатура Київради запрошує на Збори Киян, які відбудуться в Колонній Залі Київради.

Ми повинні звільнити Київ від окупації та повернути собі своє місто

<http://blogs.pravda.com.ua/authors/miroshnychenko/52f39e95d5fd2/>

Телебачення і радіомовлення

Законопроект про внесення змін до Конституції можуть розглянути вже наступного тижня

УТ-1, Новини

Любов ДОБРОВОЛЬСЬКА, ведуча: Законопроект про внесення змін до Конституції можуть розглянути вже наступного тижня. Спікер Володимир Рибак готовий скликати задля цього позачергове засідання Верховної Ради. Головне, каже, щоб керівники всіх фракцій подали на голосування узгоджений документ. Цього тижня пришвидшити переговорний процес не вдалося. На пропозицію створити тимчасову спеціальну комісію з питань повернення Основного закону до редакції 2004 року опозиція не пристала. Більшість заявляє, що за узгоджений законопроект проголосує.

Володимир РИБАК, голова Верховної Ради України: "Керівники всіх фракцій погодилися не голосувати і не утворювати таку тимчасову комісію, тому що опозиція, три фракції, не дають своїх представників в цю тимчасову комісію. Керівники фракцій наполягають, що ми самі здатні підготувати, декілька надо, узгоджений варіант змін до Конституції".

Олександр ЄФРЕМОВ, голова фракції Партії регіонів: "Представители нашей фракции будут принимать участие в наработке этого документа. И тот вариант, который будет согласован, мы за него будем голосовать. И все-таки я вижу путь такой, что до сентября мы привели Основной закон в ту форму, которая соответствует нашему обществу".

Жодного законопроекту про зміни до Конституції в парламенті немає

24 канал, Новини

Кореспондент: Жодного законопроекту про зміни до Конституції в парламенті немає. Після чергового засідання та переговорів у кабінеті спікери депутати компромісу не досягли.

Володимир РИБАК, голова Верховної Ради: "Доповідаю людям, які стоять тут на мітингах, біля Верховної Ради України, на дану хвилину законопроекту про внесення змін до Конституції України щодо повернення до парламентсько-президентської форми правління у Верховній Раді України немає і не зареєстровано".

Олег ТЯГНИБОК, лідер фракції "Свобода": "Немає гарантій від більшості, що вона проголосує за цей чи інший законопроект. А оскільки наш регламент не передбачає того, щоби кілька разів протягом однієї сесії ставити питання на голосування, тому і немає сенсу вносити будь-які питання сюди в зал для того, щоб отримати негативне голосування".

Кореспондент: Натомість бажання Партії регіонів створити тимчасову комісію з напрацювання змін до Конституції теж залишилося нереалізованим. Опозиція відмовилася делегувати туди своїх представників. Зійшлися депутати на частковому компромісу: спочатку опозиція напрацює новий закон про повернення Конституції 2004 року, а після цього всі фракції почнуть працювати над написанням нової Конституції.

Віталій КЛИЧКО, лідер фракції "УДАР": "Ми повинні негайно повернутися до Конституції 2004 року. Конституційний суд повинен відмінити своє незаконно прийняте рішення, яке було прийнято три роки тому. І після цього ми можемо сідати і говорити про новий варіант Конституції".

Кореспондент: Новий варіант Конституції вже є, - заявив Арсеній Яценюк і продемонстрував 15 сторінок напрацювань. Вирішувати конституційне питання опозиція вимагає наступного тижня на позачерговому засіданні Верховної Ради.

Арсеній ЯЦЕНЮК, лідер фракції ВО "Батьківщина": "Ось проект Конституції. Якщо в "регіоналів" є правки до цієї Конституції, ми готові їх сприйняти. На наступному тижні парламент повинен голосувати за нову редакцію Конституцію".

Олександр ЄФРЕМОВ, лідер фракції Партії регіонів: "Если будет наработан документ и фракции посмотрят и готовы будут проголосовать за него в сессионном зале, тогда нас ничего не сдерживает, и внеплановое заседание Верховной Рады будет проведено. И тот вариант, который будет согласован, мы за него, безусловно, будем голосовать. И я вам сказал, что мы видим путь такой, чтобы в сентябре месяце мы все-таки основной закон государства привели в ту норму, которая сегодня соответствует нашему обществу".

Кореспондент: В опозиції кажуть, що офіційну реакцію на проект опозиції Партія регіонів дасть після консультацій з Віктором Януковичем, який завтра їде на відкриття олімпіади в Сочі. Втім в опозиції вважають, що "регіонали" не погодять їхній проект Конституції. Сьогоднішнє засідання Ради закрили. Завтра депутати працюватимуть у комітетах.

Не домовилися

5 канал, Час новин

Ігор ТАТАРЧУК, ведучий: Трохи більше години роботи – без результату – це сьогоднішній підсумок для Верховної Ради. Ухвалили лише календарний план на поточну сесію. Не збиратимуться і завтра, бо розглядати нічого. Більшість і опозиція ніяк не можуть домовитися щодо голосування про зміни у Конституції. Якщо такі домовленості будуть, то Рада збереться на позачергове засідання на наступному тижні, - запевняє спікер. Втім опозиція каже: депутати з більшості зволікають, бо не мають розпоряджень від Президента, тому що Глава держави чекає на візит до Сочі, де матиме зустріч із Володимиром Путіним.

Ольга СНИЦАРЧУК, кореспондент: Регіонал Сальдо бавиться із парламентським мікрофоном на робочому місті. Рада у стані скоріше розслабленому, ніж напруженому. Перед тим цей же депутат допомагає голосувати за відсутнього сусіда – регіонала Мисика. Спікер запевняє: більше на голосування виносити немає чого – проектів конституційних змін не реєстрували.

Володимир РИБАК, голова Верховної Ради України: «Такого закону у Верховній Раді немає».

Депутати: «Як немає?!».

Володимир РИБАК, голова Верховної Ради України: «Не «как немає?!», а так – не має!».

Ольга СНИЦАРЧУК, кореспондент: В опозиції пояснюють, не реєстрували, бо чекають гарантій і голосів більшості.

Олег ТЯГНИБОК, голова парламентської фракції ВО «Свобода»: «Оскільки наш регламент не передбачає того, щоби кілька разів протягом однієї сесії ставити питання на голосування, тому і нема сенсу вносити будь-яке питання сюди в зал для того, щоб отримати негативне голосування. І тут мусить бути консенсус, і тут мусить бути гарантія від більшості, що вона дасть відповідну кількість голосів».

Ольга СНИЦАРЧУК, кореспондент: Кілька днів поспіль про те, що голоси на повернення Конституції 2004 є, запевняє позафракційний Жванія.

Олександр БРИГИНЕЦЬ, народний депутат, «Батьківщина», член Комітету ВР з питань культури і духовності: «Ні, це не блеф. Просто є частина людей, які готові проголосувати за зміни до Конституції, але за умови, якщо це питання буде поставлено на голосування. Тобто ці люди готові проголосувати за це рішення, і вони проголосують за нього, коли це питання буде поставлено на голосування. Але влада, Рибак, не хочуть ставити це питання на голосування».

Ольга СНИЦАРЧУК, кореспондент: «Але якщо є голоси на це, значить, є і голоси на зміну спікера!».

Олександр БРИГИНЕЦЬ, народний депутат, «Батьківщина», член Комітету ВР з питань культури і духовності: «Якщо у вас є гроші на хліб, то це означає, що у вас є гроші на масло? Голоси на зняття спікера – це одні голоси, а голоси на призначення нового спікера – це зовсім інші».

Ольга СНИЦАРЧУК, кореспондент: На спеціальну комісію, яка може такі зміни напрацьовувати, роками опозиція не пристає. Яценюк показує уже новий проект змін. Каже, подібний до польської моделі.

Арсеній ЯЦЕНЮК, лідер фракції ВО «Батьківщина»: «В принципі, тут є всього-навсього 15 сторінок. Ось проект Конституції. Якщо в регіоналів є правки до цієї Конституції, ми готові їх прийняти».

Олександр ЄФРЕМОВ, лідер фракції Партії регіонів: «Не имел возможности еще прочитать эти документы, хотя Арсений Петрович мне их тоже показал... Кто их подготовил и чья подпись там должна стоять? Он, к сожалению, мне сказал, что никакие подписи он ставить не будет: «Вот бумажки – берите их и читайте!». Ну, с моей точки зрения, это такая, не совсем нормальная позиция – это позиция страусиная».

Ольга СНИЦАРЧУК, кореспондент: Регіонали наполягають не поспішати змінювати Основний закон восени.

Олександр ЄФРЕМОВ, лідер фракції Партії регіонів: «А быстрее никак не получится. Все, что быстрее - это не соответствует законам!».

Арсеній ЯЦЕНЮК, лідер фракції ВО «Батьківщина»: «За скільки була змінена Конституція, яка надала Віктору Януковичу диктаторські повноваження? За один день – рішення Конституційного Суду. Чи вибирав народ України Президента Януковича на ті повноваження, які він сьогодні має? Не вибирав. Якщо він хоче користуватися цими повноваженнями, то що він повинен робити? Він повинен іти тоді на дострокові президентські вибори, щоб підтвердити свій мандат».

Ольга СНИЦАРЧУК, кореспондент: Почути відповідь Президента – саме час. Та він їде у Росію. Звідки, - побоюється опозиція, - привезе свіжі і не зовсім прийнятні ідеї вирішення кризи.

Віталій КЛИЧКО, народний депутат України, лідер фракції партії «УДАР»: «Янукович, на жаль, не може провести переговори із представниками ЄС і з представниками опозиції, тому що сьогодні він відлітає на олімпіаду в Сочі, в цей саме момент».

У самій Верховній Раді було спокійніше, але найгарячіші питання депутати так само обійшли *ТРК Україна*

Євген МІХІН, ведучий: У самій Верховній Раді було спокійніше, але найгарячіші питання депутати так само обійшли. Хіба що над планами попрацювали.

Наталія КРАВЧЕНКО, кореспондент: Коли закінчуються аргументи і звинувачення, коли будь-який компроміс сприймається як політична недоцільність, немає сенсу і працювати в сесійній залі. Так вирішили обранці і скоротили перший пленарний тиждень нової сесії. Втім, аби зовсім не байдикувати депутати таки ухвалили план власної роботи на перспективу. Цифра на табло підтверджує, сьогодні голосів у більшості вистачає. Регіонали запевняють, додаткової мобілізації не оголошували.

Володимир ОЛІЙНИК, фракція Партії регіонів: «В четвер це природно найбільше київських збирається депутатів».

Наталія КРАВЧЕНКО, кореспондент: Втім, голосувати за створення спеціальної комісії щодо змін Конституції, на якій наполягали ще минулого тижня, у більшості не квапляться.

Олександр ЄФРЕМОВ, голова фракції Партії регіонів в парламенті: «Представители оппозиции не захотели входить в эту комиссию. Когда мы предложили, что давайте создадим хотя бы рабочую группу и обозначим людей, которые туда входят. Да, вроде бы рабочую группу можно создать, но давайте это делать не официально. Не получается подпольно работать над конституцией. А представители нашей оппозиции хотят это делать подпольно».

Наталія КРАВЧЕНКО, кореспондент: Спікер ще під час засідання встиг уточнити.

Володимир РИБАК, Голова Верховної Ради України: «На дану хвилину законопроект про внесення змін до Конституції України немає і не зареєстровано».

Наталія КРАВЧЕНКО, кореспондент: В опозиції кажуть, документу не реєструють, адже голосів не вистачає.

Олег ТЯГНИБОК, лідер фракції Свобода: «Це делікатна ситуація. Коли опозиція озвучує, вважаю, що помилково озвучує, що є голоси більшості, то це тільки спонукає більшість, або тих, які контролюють цю більшість, робити все, щоб такі голосів не було».

Наталія КРАВЧЕНКО, кореспондент: Голосів немає, а документ є. Яценюк запевняє, у нього в руках 15 сторінок нової Конституції.

Арсеній ЯЦЕНЮК, лідер фракції "Батьківщина": "Якщо їм важко прочитати 15 сторінок, ми готові за них цю роботу зробити. І наша пропозиція була наступна, у вівторок вже голосувати за текст Конституції для направлення його на конституційний контроль».

Наталія КРАВЧЕНКО, кореспондент: Далі заяв не пішло. Спікер депутатів відпустив, але попросив далі Києва не від'їжджати. Мовляв, позачергову сесію можуть оголосити будь-якої миті.

3 нульовим результатом Верховна Рада завершила перший пленарний тиждень нової сесії

1+1, ТСН

Лідія ТАРАН, ведуча: З нульовим результатом Верховна Рада завершила перший пленарний тиждень нової сесії. Опозиційні та провладні фракції так і не змогли домовитись про внесення змін до Конституції, метою яких є скорочення повноважень Президента. Опозиціонери пропонували кілька варіантів негайних змін, але регіонали заявили: за жоден з цих варіантів голосувати не будуть. Вони вважають: Основний закон можна змінювали лише за повною конституційною процедурою, яка розтягнеться мінімум на півроку. Опозиція ж упевнена: провладні депутати прагнуть затягнути час, сподіваючись уникнути конституційної реформи. Спікер закрав засідання, заявивши: якщо сторони знайдуть компроміс, парламентарі зберуться на позачергове засідання.

Олександр ЄФРЕМОВ, лідер фракції Партії регіонів: "Мы предложили и поставили на рассмотрение повестку дня создание специальной комиссии, которая бы обобщила все вопросы, связанные с Конституцией, и, возможно, в короткий срок наработала бы эти предложения. Но в любом случае это временной период по закону принятие в сентябре месяце. Быстрее никак не получится. Все, что быстрее, это не соответствует закону".

Арсеній ЯЦЕНЮК, лідер фракції "Батьківщина": "Країна не може чекати до вересня місяця, не може. Люди не будуть очікувати. Зараз вся відповідальність за ескалацію конфлікту лежить на Партії регіонів. Ми заявили про те, що у нас є наше бачення, ми показали чітку дорогу, як вирішувати проблему в Україні. І якщо Партія регіонів не буде погоджуватись, то в країні буде продовження ескалації конфлікту".

Конституційна реформа по прежнему буксуєт

Интер, Новости

Анастасія ДАУГУЛЕ, ведучая: Конституційна реформа по прежнему буксуєт. В Верховній раде депутати уже которий день спорят, как и в какие сроки следует менять основной закон. До компромисса пока далеко. На чем остановились сегодня - видела Валентина Левицкая.

Валентина ЛЕВИЦКАЯ, корреспондент: После вчерашнего безрезультатного дня депутаты вновь пытаются согласовать хотя бы план своей работы на ближайшие полгода. Сегодня явка выше и результат - на табло: одобрили, в какие дни работать, в какие отдыхать. А также - перечень законопроектов, которые нужно рассмотреть на этой сессии.

Дальше в повестке - вопрос о создании специальной парламентской комиссии по разработке проект новой Конституции. Регионалы за то, чтобы вносить правки не спеша, и четко по процедуре.

Валерий ПИСАРЕНКО, народный депутат Украины, фракция Партии регионов: «Конституційна процедура передбачає розроблення тексту конституції, направлення його до Конституційного суду для отримання висновків. Після цього ухвалення 226 голосів у сесійній залі у першому читанні. І на наступній черговій сесії - ухвалення Конституції в 300 голосів і її підписання Президентом».

Валентина ЛЕВИЦКАЯ, корреспондент: Депутаты "Батьківщини" предлагает голосовать за их проект конституционной реформы.

Арсеній ЯЦЕНЮК, народный депутат Украины, лидер фракции "Батьківщина": «Ми підготували проект нової конституції, яка чітко відповідає вимогам, які ставить українській народ, і відповідає критеріям, які поставила венеціанська комісія. Парламент України призначає уряд, генпрокурора, голову СБУ, всіх членів Кабінету міністрів України».

Владимир РЫБАК, председатель Верховной рады Украины: «На дану хвилину законопроекту про внесення змін до конституції України щодо повернення до парламентсько-президентської форми правління у Верховній Раді України немає і не зареєстровано!»

Олег ТЯГНИБОК, народный депутат Украины, лидер фракции "Свобода": «Хотів би внести ясність стосовно того, чому опозиція не зареєструвала жодного законопроекту щодо конституційної реформи. Все дуже просто: немає гарантій від більшості, що вона проголосує за цей чи інший законопроект».

Валентина ЛЕВИЦКАЯ, корреспондент: Депутаты взяли перерыв для консультаций, но в результате - каждый остался при своем мнении. Конституционную комиссию решили не создавать.

Виталий КЛИЧКО, народный депутат Украины, лидер фракции "УДАР": «Створення груп чи комісій - це затягування часу, яке не вирішує питання, яке стоїть сьогодні, загострення конфлікту».

Александр ЕФРЕМОВ, народный депутат Украины, лидер фракции Партии регионов: «По их просьбе мы ушли на перерыв, два часа совершенно беспредметных разговоров в этом направлении и в конечном итоге они отказались работать даже в этой комиссии».

Валентина ЛЕВИЦКАЯ, корреспондент: Раз не договорились - спикер Рыбак закрыл сегодняшнее заседание и отменил завтрашнее. Если в ближайшие дни депутаты согласуют общий проект конституционных изменений, пообещал созвать внеочередное заседание для его рассмотрения на следующей неделе. Если не согласуют - то по плану депутаты должны собратся 17-го февраля.